

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1617/0144 van 11 oktober 2016
in de zaak 1213/0353/SA/3/0330

In zake:

1. de vzw **AKTIEKOMITEE RED DE VOORKEMPEN**

vertegenwoordigd door:
advocaat Geert VAN GRIEKEN
kantoor houdende te 2970 Schilde, Wijnegemsteenweg 83-85
waar woonplaats wordt gekozen

2. de heer **Philippe VANDE CASTEELE** wonende te 2900 Schoten,
Klamperdreef 7 en waar woonplaats wordt gekozen

vertegenwoordigd door:
advocaat Geert VAN GRIEKEN

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Laura VALGAEREN

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de heer **Chris CLAES**

vertegenwoordigd door:
advocaten Ciska SERVAIS en Philippe VAN WESEMAEL
kantoor houdende te 2600 Antwerpen, Roderveldlaan 3
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 23 januari 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 22 november 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten van 28 augustus 2012 verworpen. De deputatie heeft aan de tussenkomen partij een vergunning verleend overeenkomstig de voorgebrachte plannen en onder de in eerste aanleg opgelegde voorwaarden

voor het verkavelen van een terrein in 13 kavels waarvan 12 loten in functie van woningbouw en 1 lot in functie van een distributiecabine.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 2900 Schoten, Gazellendreef, Klamperdreef en Spechtendreef zn en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummers 110 P, 110 M 6, 110 N 7, 111 B 3, 111 F 4, 110 N, 110 H5 en 110 L 6.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met een arrest van 20 oktober 2015 met nummer RvVb/S/1516/0125 heeft de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen. Dit arrest is aan de partijen betekend met een aangetekende brief van 4 november 2015.

De verzoekende partijen hebben met een aangetekende brief van 9 november 2015 tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend overeenkomstig artikel 4.8.19, tweede lid VCRO.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De tussenkommende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend.

2.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 1 maart 2016, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Geert VAN GRIEKEN die verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw Laura VALGAEREN die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Philippe VAN WESEMAEL die verschijnt voor de tussenkommende partij zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De heer Chris CLAES verzoekt met een aangetekende brief van 27 maart 2013 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 9 april 2013 de tussenkommende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen. Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

Op 29 september 2009 heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten een verkavelingsvergunning geweigerd aan de tussenkomende partij voor het verkavelen van een site in 12 loten voor vrijstaande eengezinswoningen en een perceel voor een hoogspanningscabine.

Op 19 maart 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor het verkavelen van een terrein in 13 kavels waarvan 12 loten in functie van woningbouw en 1 lot in functie van een distributiecabine. De aanvraag heeft betrekking op het woonpark 'De Zeurt' ten zuiden gelegen van de E19. Dit woonpark betreft thans eveneens het bos 'De Zeurt' (7ha), waarvan 2,65ha zal worden ontbost. Elke kavel heeft ongeveer een oppervlakte van 5000m².

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan 'Antwerpen', gelegen in woonparkgebied. De percelen zijn eveneens gelegen binnen de relictzone 'Peerdsbos en aanpalende kasteeldomeinen', binnen het 'Regionaal Landschap Voorkempen' en binnen een biologisch waardevol bosgebied.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 23 april 2012 tot en met 23 mei 2012, worden 6 bezwaarschriften ingediend, waarvan één werd ondertekend door 52 bezwaarindieners, waaronder de tweede verzoekende partij.

De Vlaamse Milieumaatschappij brengt op 16 mei 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 19 april 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 17 april 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De milieudienst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten brengt op 12 april 2012 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten verleent op 24 juli 2012 een voorwaardelijk gunstig advies:

“ ...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening:

...

De groene dooradering in de aanvraag. De aanvraag voorziet in het behoud van de achterste boszones, hierdoor krijgen de percelen achteraan een groene corridor. De verhouding groen/verharde oppervlakte is ook duidelijk in het voordeel van de groenstructuren waardoor er in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat de groene dooradering op dit vlak niet in het gedrang komt. Ook de bestaande dreefstructuren blijven behouden dus ook hier komt het principe van groene dooradering terug. De bouwzones van de woningen bevinden zich ook alleen langsheen de straatzijde wat ook aan te moedigen is in functie van de groene dooradering. In de voorschriften van de verkaveling is tevens opgelegd dat er geen afsluitingen mogen komen in de tuinzones en totaal geen constructies in de boszones. De voorschriften voor de boszone laten overigens niet toe

behalve het behoud van het bestaande bos, eveneens de bodem, strooisellaag, de kruidlaag of de boomlaag mogen niet aangetast worden. Als deze maatregelen en de grote van de boszones zorgen voor de groene dooradering, maximaal behoud van de biodiversiteit gelet op de bestemming, maximaal behoud van de buffers in functie van geluid en fijn stof.

...

De voorschriften van de verkaveling. De bestemming van de woningen zal een ééngesinswoning zijn waar inwonende deelgezinnen deel kunnen uitmaken van het hoofdgezin. Dit betekent dat er geen aparte busnummers zullen worden toegekend en dat de gezinnen samen worden ingeschreven. Tevens is als nevenbestemming enkel vrije beroepen toegelaten. De hoogte van de gebouwen is voorzien op een kroonlijsthoogte van maximaal 7 meter. In de omgeving komen namelijk enkel kroonlijsthoogtes van 7 meter waardoor deze inpasbaar zijn in de omgeving. De bebouwde oppervlakte van de woning bestaat uit maximum 400m² wat eveneens veelvuldig voorkomt in de omgeving. Tevens is de maximale bebouwde oppervlakte die gehanteerd wordt in Schoten, deze oppervlakte is aanvaardbaar gelet op de grootte van de kavel. In artikel 3.2.3 Daken en hellingen, dient de maximale nokhoogte op 12 meter te worden gebracht om steeds in overeenstemming te blijven met de omgeving. In artikel 3.3 Terreinbezetting, dient aangevuld te worden met de binnen de aangeduide bouwzones doch met een maximum van 400m² bebouwde oppervlakte, inclusief eventuele bijgebouwen.

Belangrijk bij de beoordeling van het dossier is dat een aanzienlijke oppervlakte van de betrokken percelen met bos is bezet.

Het opzet van het verkavelingsplan is om 5 bebouwing te voorzien in functie van de Gazellendreef, 5 kavels in functie van de Klampendreef (+1 i.f. v. de distributiecabine) en 2 kavels in functie van de Spechtendreef. Tussen de Klampendreef en de Zeurtebaan worden twee bestaande dreefstructuren open gehouden. Uit de bezwaren blijkt dat er een uitspraak is over de toegankelijkheid van deze dreven door de vrederechter. Deze uitspraak is toegevoegd doch handelt enkel over het open houden, in het toegevoegde stuk blijkt niet dat deze openbaar dienen te zijn.

De achteruitbouwstrook van de woningen bedraagt overal 15 meter, behalve ter hoogte van de Zeurtebaan. Hier wordt een achteruitbouwstrook van 12 meter gehanteerd. Om het groene karakter van het gebied te vrijwaren en gelet op de inplantrij van de bebouwing zijn de voorgestelde achteruitbouwstroken aanvaardbaar.

Tot op een diepte van 55 meter wordt de ontbossing gecompenseerd doch dit betekent niet dat alle bomen gerooid kunnen worden, de kapping van de bomen zal pas beoordeeld worden bij de effectieve aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning. De woonparkvoorschriften dienen, conform de verkavelingsvoorschriften, nog steeds nageleefd te worden. Het verkavelingsplan met de bijgevoegde verkavelingsvoorschriften bieden voldoende garanties tot het vrijwaren van het groene karakter van de woonparken. Het toestaan van een ontbossing op het perceel impliceert geenszins dat alle hoogstammige bomen op het perceel mogen worden gerooid.

De bestaande dreven tussen de Zeurtebaan en Klamperdreef worden behouden. Tussen de twee dreven worden 4 kavels voorzien, de kavels 4 tot en met 7. De kavels hebben een breedte variërend tussen 37,08 meter en 35,00meter. De dreven situeren zich op de kavels 4 en 7, hierdoor hebben deze respectievelijk aan de rechterzijde en de linkerzijde een bouwvrije zijtuinstrook van 15 meter, waardoor de breedte van de bouwstroken van beide kavels worden teruggebracht naar 16 meter. Dit is aanvaardbaar, in de omgeving komen immers 'nog bebouwingen voor met een breedte van 16 meter.

...

MER-SCREENING

Het ontwerp komt niet voor op de lijst gevoegd als bijlage I van het Project-m.e.r.-besluit, maar wel op de lijst gevoegd als bijlage II van de Europese richtlijn 85/337/EEG. Bijgevolg dient de vergunningverlenende overheid de aanvraag te screenen,

...

De kenmerken van het project:

- de omvang van het project:

De aanvraag voorziet in een verkaveling van 12 loten in functie van woningbouw en één lot in functie van een distributiecabine. Hert betreffen hier louter 12 eengezinswoningen en heeft dus een capaciteit van 12 gezinnen bestaande uit 1 of meerdere personen. De totale bebouwde oppervlakte bedraagt max. 400m² x 12 loten, dus 4800m² maximum.

- de cumulatie van de projecten:

Aangezien de aanvraag conform is met de bestemming vastgelegd in het Gewestplan Antwerpen en gelet op de ligging in de wijk 'de zeurt' kan in alle redelijkheid gesteld worden dat de aanvraag in relatie met de andere ontwikkelingen in deze wijk geen hinder zal veroorzaken in cumulatie met andere projecten.

- het gebruik van natuurlijke hulpbronnen:

De nieuwe woningen zullen moeten voorzien in hemelwaterputten conform de verordening, dit hemelwater zal dus ook dienen gerecupereerd te worden in functie van spoeling toilet en/of wasmachine. Het project maakt verder geen gebruik van natuurlijke hulpbronnen.

- de productie van afvalstoffen:

De activiteiten die zullen plaatsvinden hebben allen te maken met de normale werking van een eengezinswoning. Op het vlak van afvalstoffen heeft de aanvraag weinig of geen impact. De woning zal voorzien moeten worden van een individuele waterzuiveringsinstallatie waardoor er van afvalstoffen in die zin alvast geen sprake is. De productie van afvalstoffen blijft beperkt tot huishoudelijk afval.

- verontreiniging en hinder alsmede het risico om ongevallen:

Er zullen geen verontreinigende activiteiten plaatsvinden, noch activiteiten die hinder te weeg zullen brengen of het risico op ongevallen.

- geluidsproductie:

De aanvraag geeft in de uiteindelijke gebruiksfase geen aanleiding tot geluidsproductie, het betreft hier immers louter een gezinswoning.

- mobiliteitsaspect:

Het project leidt niet tot een essentiële wijziging in de hoeveelheid en de aard van de vervoersbewegingen. Het gaat om 12 eengezinswoningen over de bestaande weginfrastructuur.

- archeologie en beschermd erfgoed:

Ter hoogte van de site is er geen archeologisch of beschermd erfgoed gekend, er wordt dus ook geen negatieve impact verwacht.

- aspect water:

Betreffen het aspect 'water' verwijzen we naar de motivering van de verkavelingsaanvraag, meer bepaald het punt 'watertoets'

De plaats van het project:

- de mate van kwetsbaarheid van het milieu in de omgeving:

De aanvraag is gelegen in het woonpark De Zeurt wat is terug te vinden in het centrum van de gemeente die doorsneden wordt door de hoofdweg E19/A1. Dit woonpark heeft de grootste kavels en is dus maar sporadisch ingevuld. De desbetreffende aanvraag is gelegen ten zuiden van de E-19.

De basis van de groene dooradering ligt langsheen de E19- HST-lijn. Van daaruit vertrekken er groene dooraderingen door de verschillende tuinen. Die groene dooradering houdt in dat er een aantal assen van 'buiten uit' naar het centrum van Schoten toe worden getrokken waar er geen nieuwe woongelegenheden mogen gerealiseerd worden. Het woonpark De Zeurt wordt ontsloten met een duidelijke toegang tot dit woonpark, namelijk via de Eksterdreef.

De groene dooradering in de aanvraag. De aanvraag voorziet in het behoud van de achterste boszones, hierdoor krijgen de percelen achteraan een groene corridor. De verhouding groen/verharde oppervlakte is ook duidelijk in het voordeel van de groenstructuren waardoor er in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat de groene dooradering op dit vlak niet in het gedrang komt. Ook de bestaande dreefstructuren blijven behouden dus ook hier komt het principe van de groene dooradering terug. De bouwzones van de woningen bevinden zich ook hier allen langsheen de straatzijde wat ook aan te

moedigen is in functie van de groene dooradering. In de voorschriften van de verkaveling is tevens opgelegd dat er geen afsluitingen mogen komen in de tuinzones en totaal geen constructies in de boszones. De voorschriften voor de boszone laten overigens niets toe behalve het behoud van het bestaande bos, eveneens de bodem, strooisellaag, de kruidlaag of de boomlaag mogen niet aangetast worden. Het boscompensatiedossier werd goedgekeurd door het Agentschap voor Natuur en Bos en maakt integraal deel uit van de onderhavige stedenbouwkundige vergunning.

Al deze maatregelen en de grote van de boszones zorgen voor de groene dooradering, maximaal behoud van de biodiversiteit gelet op de bestemming, maximaal behoud van de buffers in functie van geluid en fijn stof.

Besluit:

Zowat elk project heeft milieueffecten. Enkel voor de projecten met aanzienlijke milieueffecten moet een milieueffectrapport worden opgemaakt. Rekening houdende met de aard en eerder beperkte omvang van het project, de ruimtelijke context en de relatie tot zijn omgeving, kan geconcludeerd worden dat er ten gevolge van het project geen aanzienlijke milieugevolgen te verwachten zijn.

Watertoets:

Het behoort, zoals vermeld in het decreet van 18 juli 2003 betreffende' het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14 november 2003) in hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8, tot de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid om de resultaten van de watertoets te vermelden, zelfs als manifest duidelijk is dat de vergunde werken geen enkele invloed op de waterhuishouding hebben en hiermee rekening te houden in haar uiteindelijke beslissing.

Het voorliggend project is deels gelegen in recent overstroomd gebied. Mits de naleving van de gemeentelijke verordening inzake afkoppelen, hergebruiken en infiltreren van hemelwater dan wordt er geen significatieve negatieve impact verwacht in de verkaveling. We verwijzen hierbij ook o.a. naar het advies van de VMM d.d. 16/05/2012.

De aanvraag past binnen de configuratie en de aanwezige bebouwing van de omliggende percelen.

Het ontwerp kan qua vorm, materiaalgebruik en inplanting stedenbouwkundig aanvaard worden en wordt inpasbaar geacht in de omgeving.

Gelet op de schaal, de bestemmen, inplanting en algemeen karakter en uitzicht van het ontwerp. De aanvraag is verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening. De aanvraag is bestaambaar in de omgeving.

De aanvraag is gelegen aan een voldoende uitgeruste weg gelet op de plaatselijke toestand.

...

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 23 augustus 2012 een voorwaardelijk gunstig advies:

“ ...

De voorgestelde kavelbreedten en kaveldiepten zijn gangbaar en in overeenstemming met de omgeving. Er kan besloten worden dat de aanvraag zich op aanvaardbare wijze in de omgeving integreert, mits de verkavelingsvoorschriften met inbegrip van de aanpassing, zoals aangegeven in het advies van het College van Burgemeester en Schepenen worden toegepast.

Wat betreft de normen en percentages betreffende de verwezenlijking van een sociaal en bescheiden woonaanbod dient dit overeenkomstig de daartoe gestelde bepalingen in het grond - en pandenbeleid nageleefd te worden. Aangezien het hier gaat om gronden in een woonparkgebied en de kavels te groot moeten zijn in vergelijking met de sociale en bescheiden normen wordt zoals gestipuleerd in de art 4.1.19 en art. 4.2.8 gekozen voor het storten van een bijdrage. In tegenstelling tot wat wordt vermeld in het advies van het college van burgemeester en schepenen van Schoten komt de bijdrage niet overeen met 1 sociale kavel en 1 bescheiden kavel, maar met 2 sociale kavels en 3 bescheiden kavels conform de art. 4.1.8 en 4.2.1 van het grond - en pandendecreet. De bedragen, zoals aangegeven, in het advies van het college, dienen dan ook met deze cijfers respectievelijk te worden vermenigvuldigd.

...

Tenslotte wens ik op te merken dat het, zoals vermeld in artikel 4.7.14, §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening (gewijzigd 23/03/2012, B.S. 20/04/2012), tot de bevoegdheid van gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar, zijn gemachtigde of de gemeentelijke administratie behoort om de project-mer-screening uit te voeren.

Het ontwerp komt niet voor op de lijst gevoegd als bijlage I van het project-mer-besluit, maar wel op de lijst gevoegd als bijlage II van de Europese richtlijn 85/337/EEG. Bijgevolg dient de vergunningverlenende overheid de aanvraag te screenen.

Een screening houdt in dat nagegaan wordt of het project, in het licht van zijn concrete kenmerken, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële milieueffecten, aanzienlijke milieueffecten kan hebben. Zo er aanzienlijke milieueffecten kunnen zijn, dan moet een milieueffectrapport worden opgemaakt.

In onderhavig dossier wens ik uw aandacht specifiek te vestigen op dat de aanvraag een significante oppervlakte aan ontbossing met zich meebrengt en daarnaast kan worden beschouwd als een stadsontwikkelingsproject. Indien uit deze screening zou blijken dat het dossier onderhevig is aan de MER-plicht, dient deze aanvraag tot verkavelingsvergunning te worden geweigerd.

Ik sluit mij om bovenvermelde redenen aan bij het voorwaardelijk gunstig advies van het College van Burgemeester en Schepenen van Schoten onder volgende voorwaarden:

- **Bijgaande stedenbouwkundige voorschriften met inbegrip van de aanpassing, zoals aangegeven in de voorwaarden in het advies van het College van Burgemeester en Schepenen van Schoten, dienen te worden aangepast;**

- ***De bepalingen in het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos dd. 19/4/2012 met betrekking tot de compensatie in functie van de ontbossing dienen strikt te worden nageleefd.***
- ***Indien uit de boven vermelde MER-screening zou blijken dat het dossier onderhevig is aan de MER-plicht dient deze aanvraag tot verkavelingsvergunning alsnog te worden geweigerd.***
- ***In tegenstelling tot wat wordt vermeld in het advies van het college van burgemeester en schepenen van Schoten komt de bijdrage niet overeen met 1 sociale kavel en 1 bescheiden kavel, maar met 2 sociale kavels en 3 bescheiden kavels conform art. 4.1.8 en 4.2.1 van het grond- en pandendecreet. De bedragen, zoals aangegeven in het advies van het college, dienen dan ook met deze cijfers respectievelijk te worden vermenigvuldigd.***

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten verleent op 28 augustus 2012 een verkavelingsvergunning onder voorwaarden aan de tussenkomen de partij en motiveert zijn beslissing door zijn eerder verleend advies te hernemen. Het college legt de volgende voorwaarden op:

“ ...

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden: voorwaarden in het kader van art. 90bis van het Bosdecreet.

- *De te ontbossen oppervlakte bedraagt 26456m². Voorziet de verkavelingsaanvraag een ontbossing dat zit in de verkavelingsvergunning de stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing vervat.*
- *De op het verkavelingsplan aangeduide openbare: niet - openbare beboste groene ruimtes over een oppervlakte van 37136m² worden integraal opgenomen in de verkavelingsvoorschriften. Deze beboste groene ruimtes moeten ALS BOS behouden blijven. Bijkomende kappingen in deze zone kunnen maar uitgevoerd worden mits machtiging door het Agentschap voor Natuur en Bos. Het is evenmin toegelaten in deze zone constructies op te richten of ingrijpende wijzigingen van de bodem, de strooisel -, kruid - of boomlaag uit te voeren. Bijkomende ontbossing in de op het verkavelingsplan aangeduide groene ruimtes is slechts mogelijk na bekomen van een verkavelingswijziging.*
- *Het plan goedgekeurd door het Agentschap voor Natuur en Bos dient deel uit te maken van de verkavelingsvergunning.*
- *De vergunning wordt verleend op grond van artikel 90bis, derde lid van het Bosdecreet en onder de voorwaarden zoals opgenomen in het hierbij gevoegde compensatieformulier met nummer COMP/12/0147/AN.*
- *De bosbehoudsbijdrage van € 51004,8 dient binnen de 4 maanden, vanaf de datum waarop gebruik mag gemaakt worden van deze vergunning, gestort worden op rekeningnummer van het Agentschap voor Natuur en Bos, zoals vermeld op het overschrijvingsformulier welke als bijdrage bij deze vergunning gevoerd werd.*

Aanpassing in artikel 3.2.3 Daken en hellingen, dient de maximale nokhoogte op 12 meter te worden gebracht om steeds in overeenstemming te blijven met de omgeving. In artikel 3.3 Terreinbezetting, dient aangeduid te worden met de binnen de aangeduide bouwzones doch met een maximum van 400m² bebouwde oppervlakte, inclusief eventuele bijgebouwen.

Afstand van wegenis dient te gebeuren alvorens de loten kunnen vervreemd worden.

De verkavelaar dient voor de start der werken de sociale en bescheiden woonlast ten bedrage van 208.500,16 euro te betalen op rekeningnummer 091-0170098-86 van de gemeente Schoten met vermelding 'afkoopsom sociale en bescheiden woonlast VK201208.

...

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 24 september 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 15 november 2012 om dit beroep niet in te willigen en een verkavelingsvergunning onder voorwaarden te verlenen.

Na de hoorzitting van 19 november 2012 beslist de verwerende partij op 22 november 2012 om dit beroep niet in te willigen en een verkavelingsvergunning overeenkomstig de voorgebrachte plannen en onder de voorwaarden zoals opgelegd in eerste aanleg te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in woonpark.

... ”

De verkaveling voor vrijstaande woningbouw is principieel in overeenstemming met het woonparkgebied volgens het gewestplan.

Het project komt niet voor op de lijst gevoegd als bijlage I van het project-MER besluit, maar wel op de lijst gevoegd als bijlage II van de Europese richtlijn 85/337/EEG, vervangen door 2011/92/EU.

Omdat het project een aanzienlijke ontbossing (2,65ha) met zich meebrengt en beschouwd zou kunnen worden als een stadsontwikkelingsproject, dient de vergunningverlenende overheid na te gaan of het project al dan niet moet worden onderworpen aan een project-MER.

Het op 23.03.2012 gewijzigd art. 4.7.14/1 §2 van de VCRO bepaalt dat er geen milieueffectrapport over het project hoeft te worden opgesteld als de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, zijn gemachtigde of de gemeentelijke administratie oordeelt dat een toetsing aan de criteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, uitwijst dat het voorgenomen project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu.

In casu heeft de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar deze toetsing uitgevoerd en in de vergunningsbeslissing geoordeeld dat het voorgenomen project niet onderhevig is aan de project-MER-plicht. De gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar is bevoegd voor deze toetsing en heeft deze afdoende uitgevoerd. In graad van beroep wordt deze screening dan ook aanvaard.

Het verloop van de procedure in eerste aanleg is bovendien correct verlopen. De opmaak van een specifieke screeningsnota door de initiatiefnemer is niet verplichtend gesteld, niet in de VCRO en evenmin in het besluit betreffende de dossiersamenstelling. De verplichting tot het bijvoegen van een screeningsnota volgt evenmin uit artikel 4.7.14/1, §1 VCRO dat louter de gevolgen bepaalt 'als de vergunningsaanvraag een project-MER-screeningsnota' omvat, maar niets toevoegt aan de lijst van verplicht toe te voegen documenten. Omdat voor het project geen milieueffectrapport moet worden opgemaakt, is de verkavelingsaanvraag derhalve ontvankelijk en volledig.

Zowel de vergunningverlenende overheid als het publiek beschikte op het ogenblik van inzage van het dossier tijdens het openbaar onderzoek over voldoende informatie o.a. met betrekking tot de kenmerken van het project en kenmerken van de milieueffecten. Die milieueffecteninformatie in het dossier heeft er tevens toe geleid dat de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar een toetsing van het project aan alle relevante screeningscriteria heeft kunnen maken. De wetgeving voorziet niet dat deze screening voor het openbaar onderzoek dient te worden uitgevoerd. De bepalingen inzake het openbaar onderzoek zijn bijgevolg niet geschonden.

Er wordt ca. 2,65ha ontbost. Het Agentschap voor Natuur en Bos geeft voorwaardelijk gunstig advies voor de aangevraagde ontbossing en keurt het compensatievoorstel goed. Dit advies dient stipt nageleefd te worden en de voorwaarden in het kader van art. 90bis van het Bosdecreet dienen in de verkavelingsvergunning te worden opgenomen.

De verkaveling voorziet in 12 loten voor vrijstaande eengezinswoningen. Conform het grond- en pandendecreet dient er een sociaal en bescheiden woonaanbod voorzien te worden. Gezien de specifieke ligging in een woonpark en de grootte van de kavels van ca. 5.000m² wordt geopteerd om deze sociale en bescheiden last uit te voeren door middel van een storting van een bijdrage aan de gemeente waarbinnen het verkavelingsproject ontwikkeld wordt (art. 4.1.19 en 4.2.8 DGPD). De sociale bijdrage wordt berekend door het aantal principieel te verwezenlijken sociale kavels te vermenigvuldigen met het geïndexeerde bedrag van 50.000 euro, ttz. 51.150,08 euro x 2 = 102.300,16 euro. De bescheiden bijdrage is het geïndexeerd forfaitair bedrag voor het grondaandeel van een bestaande woning waaraan hoogstens beperkte investeringen moeten worden gedaan voor ze ter beschikking kan worden gesteld als sociale huurwoning, ttz. 35.400 euro x 3 = 106.200 euro. De verkavelaar dient voor de start der werken de sociale en bescheiden woonlast ten bedrage van 208.500,16 euro te betalen op rekening van de gemeente Schoten.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

De groene woonkwaliteit waarnaar de gemeente streeft, wordt in dit ontwerp als principe doorgetrokken.

De verkaveling is gelegen in het woonparkgebied De Zeurt gekenmerkt door vrijstaande villa's op zeer grote percelen (5.000m²). De verkaveling voorziet eveneens in vrijstaande eengezinswoningen op kavels van ca. 5.000m² zodat ze functioneel binnen dit woonpark inpasbaar is. De woningdichtheid is hier zeevlaag te noemen, zelfs lager dan in andere woonparkgebieden waar er 5 à 10 woningen per ha op percelen van 1.000 à 2.000m² worden gesitueerd.

De in de omgeving gehanteerde maximum bebouwde oppervlakte van 400m² dient in de verkavelingsvoorschriften te worden aangevuld. Ook de maximale nokhoogte dient tot 12m beperkt te worden, om in overeenstemming te blijven met de omgeving. De door de gemeente aangepaste voorschriften kunnen in graad van beroep ook bijgetreden worden.

Door de ruime kaveloppervlaktes, de inplanting vooraan op het perceel en de voorziene bouwstrook binnen de eerste 55m, kan het bestaande bos en groen alsook het ecologisch functioneren grotendeels behouden blijven. De verkavelingsvoorschriften bieden daarbij voldoende garanties om de bestaande beboste groene ruimte te behouden. Afsluitingen zijn niet toegelaten zodat ook migratie van kleine dieren mogelijk blijft.

Uit de screening blijkt tot slot dat de omvang van het project, de relatie met de ruimtelijke context en de impact op mens en milieu eerder beperkt van aard is, zodat de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang komt.

Watertoets:

Volgens artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 en latere wijzigingen betreffende het integraal waterbeleid dient de aanvraag onderworpen te zijn aan de watertoets. Het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 en latere wijzigingen stelt nadere regels vast voor de toepassing van de watertoets. De aanvraag werd getoetst aan de kenmerken van het watersysteem, aan de doelstellingen en beginselen van artikel 5, 6 en 7 van het decreet integraal waterbeleid, en aan de bindende bepalingen van het (deel)bekkenbeheerplan.

Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het perceel gelegen te zijn in een effectief en mogelijk overstromingsgevoelig gebied.

De voorliggende verkaveling voorziet de mogelijkheid van het bouwen en/of verharden van een gedeelte van de percelen, zodat rekening gehouden moet worden met het mogelijke effect op de plaatselijke waterhuishouding. Door de toename van de verharde oppervlakte wordt de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Wanneer schema van bijlage 2 bij het besluit van 20 juli 2006 wordt doorlopen (vertaald in het watertoetsinstrument) bekomt men als resultaat dat advies moet worden gevraagd aan de waterbeheerder met betrekking tot het begroten van het effect van de gewijzigde afstromingshoeveelheid. Voor het overige is een positieve uitspraak over de watertoets mogelijk indien ten minste wordt voldaan aan de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater en aan de voorwaarden gesteld in het voornoemd advies. De verkaveling bevat ook voorschriften met betrekking tot de waterhuishouding.

Mits de naleving van de gewestelijke en bij verfijning de gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen inzake hemelwater en verwijzend naar het advies van de VMM

dienaangaande, kan worden verwacht dat de aanvraag geen significante negatieve impact heeft op de waterhuishouding.

Algemene conclusie:

De aanvraag is in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen, op voorwaarde dat de voorwaarden in het kader van art. 80bis van het bosdecreet worden nageleefd en de sociale en bescheiden last wordt uitgevoerd.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard, mits een kleine aanpassing van de verkavelingsvoorschriften.

Het beroep van Maria Konings ea. wordt onontvankelijk verklaard.

...

De deputatie sluit zich aan bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 15 november 2012 en maakt de inhoud ervan tot haar eigen motivering.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

Mevrouw Lily VANDEPUT, de heer Frans DE BLOCK, mevrouw Ria VAN DEN BOSSCHE, de heer Eric SPRUYT, de heer Henri DE SMEDT, de heer Tom DE SMEDT, mevrouw Gerda NELEN, de heer Ronny VERBANCK, mevrouw Sonja VAEREWYCK, de heer Philippe DIERYCK, mevrouw Mia HUBRECHTS, mevrouw Ingrid DENISSEN, de heer Jaques MEYVIS, de heer John KOSTENSE, mevrouw Anne WILLEMS, de heer Jaques RIEKE en mevrouw Maria VERMEESEN hebben met een aangetekende brief van 28 januari 2013 eveneens een vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0348/A/4/0325.

De heer Philippe VANDE CASTEELE en mevrouw Françoise VANDE CASTEELE hebben met een aangetekende brief van 28 januari 2013 eveneens een vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0349/A/4/0326.

Mevrouw Gerda VAN DE VEN en de heer Marc NAUWELAERS hebben met een aangetekende brief van 28 januari 2013 eveneens een vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0350/A/4/0327.

De heer Leo CAZAERCK heeft met een aangetekende brief van 4 februari 2013 eveneens een beroep tot de vernietiging van deze bestreden beslissing ingesteld. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0386/A/4/0361.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen zetten hun belang als volgt uiteen:

“ ...

VII. Belanghebbende Red De Voorkempen – NGO – Verdrag van Aarhus & Richtlijn 2011/92/EU

❖ De vzw AKTIEKOMITEE RED DE VOORKEMPEN is een procesbekwame vereniging die optreedt namens een groep wiens collectieve belangen door de bestreden beslissing zijn bedreigd of geschaad, en beschikt over een duurzame en effectieve werking overeenkomstig de statuten.

De nieuwe statuten van de vereniging, goedgekeurd door de algemene vergadering van 13 mei 2005, werden gepubliceerd in de bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 23 december 2005. (stuk 21)

In artikel 1 van de statuten leest men:

“§4. De werking van de vereniging richt zich vooral op de regio “Voorkempen” (noordoost Antwerpen), en in het bijzonder op de fusiegemeenten Essen, Kalmthout, Wuustwezel, Stabroek, Kapellen, Brasschaat, Brecht, Schoten, Schilde, Malle, Zoersel, Wijnegem, Wommelgem, Ranst en de Antwerpse districten Deurne, Merksem, Ekeren, Berendrecht, Zandvliet, Lillo. Zij kan evenwel ook daarbuiten activiteiten ontplooien indien dit wenselijk is voor de vervulling van het maatschappelijk doel.”

In het “ARTIKEL 2. DOELSTELLINGEN EN ACTIVITEITEN” leest men:

“§1. De vereniging heeft tot doel het behoud en het herstel van de eigen aard, de verscheidenheid en het ongeschonden karakter en de duurzaamheid van het leefmilieu in het administratief arrondissement Antwerpen, door middel van maatregelen ter bescherming van het leefmilieu in het algemeen zoals de flora en de fauna, het landschap, de lucht, het water, de bodem, de ruimtelijke ordening en de ondergrond. Het bundelen, coördineren en steunen van alle inspanningen die een gelijkaardig doel beogen.

Het informeren en opvoeden van de leefmilieuverbruikers en het propageren van een leefmilieu-ideaal.

De raad van bestuur is bevoegd de wijze te bepalen waarop het doel verwezenlijkt wordt en de middelen aan te wenden die hij hiertoe het meest geschikt acht. Dit alles evenwel binnen het kader van een strikte politieke ongebondenheid.

§2. Daarnaast kan de vereniging alle (types) rechtshandelingen stellen die rechtstreeks of onrechtstreeks bijdragen tot de verwezenlijking van voormelde ideële niet-winstgevende doelstellingen, met inbegrip van bijkomstige commerciële en winstgevende activiteiten binnen de grenzen van wat wettelijk is toegelaten en waarvan de opbrengsten te allen tijde volledig zullen worden bestemd voor de verwezenlijking van de ideële niet-winstgevende doelstellingen. Zij mag tevens hiertoe alle roerende goederen of onroerende goederen verwerven, (...).”

- ❖ Artikel 9 van het Verdrag van Aarhus bepaalt dat een niet-gouvernementele organisatie die voldoet aan artikel 2, 5de lid – m.a.w. één die zich inzet voor milieubescherming en voldoet aan de eisen van het nationaal recht – geacht wordt een belang en rechten te hebben voor de toegang tot de rechter, precies zoals het betrokken publiek. Welnu, verzoekster is precies zulke milieubescherming-NGO.

Artikel 11 van de Richtlijn 2011/92/EU (betreffende de milieueffect-beoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten) bepaalt net hetzelfde voor deze milieubescherming-NGO's.

- ❖ De verkaveling van het Bos De Zeurt betreft een als **biologisch waardevol aangemerkt gebied**, tevens aangemerkt als **effectief wateroverstromingsgevoelig**. De geluidsbuffer verdwijnt en er is een terugtred in de levenskwaliteit van inwoners, bezoekers en wandelaars. Dit is des te meer duidelijk omdat de Gemeente in de vergunning stelde : “De Zeurt is een groene wijk met zeer veel bomen, struiken en heesters die filterend werken” (p. 6, fine), en de ontbossing het Bos De Zeurt halveert.
- ❖ Bijgevolg ervaren de buurtbewoners, bezoekers en wandelaars hinder en nadeel ingevolge deze ontbossing van het Bos De Zeurt. Net daarom had de Milieudienst in het ongunstig advies dd. 12 april 2012 gewezen op het noodzakelijk behoud van het waardevol gebied als geluids- en luchtbuffer.

Ingevolge artikel 9 Aarhus-Verdrag en artikel 11 Richtlijn 2011/92 heeft verzoeker, een **NGO** die zich inzet voor milieubescherming, hier dus toegang tot de rechter, precies zoals het betrokken publiek.

Het beroep tegen de verkavelingsvergunning van het Bos De Zeurt van 7 ha is dus ontvankelijk.

Het is des te meer ontvankelijk omdat deze vergunning ook haaks staat op de statutaire doelstelling van “het behoud en het herstel van de eigen aard, de verscheidenheid en het ongeschonden karakter en de duurzaamheid van het leefmilieu in het administratief arrondissement Antwerpen, door middel van maatregelen ter bescherming van het leefmilieu in het algemeen zoals de flora en de fauna, het landschap, de lucht, het water, de bodem, de ruimtelijke ordening en de ondergrond”.

- ❖ De Gemeente en de Deputatie hebben in de vergunning ook bepaald dat de dreven in de verkaveling “open”, doch “niet openbaar” zullen zijn, en de Deputatie sluit zich erbij aan. Zo beperkt de Gemeente de toegang die sinds 1950 van toepassing is in de wijk De Zeurt. Dit is dus een bijkomend nadeel.

De toegang tot de dreven zijn van groot belang voor het informeren en opvoeden van de leefmilieu-verbruikers en het propageren van een leefmilieu-ideaal, statutaire doelen van het Aktiecomitee Red De Voorkempen die ook bijdragen tot de waardering van het Regionaal Landschap De Voorkempen.

❖ *De beslissing tot optreden in rechte is rechtsgeldig genomen door de beheerraad. (stuk 22-23)*

VIII. Belanghebbende Vande Casteele, Philippe

In de thans bestreden beslissing dd. 22 november 2012 werd verzoekers belang niet betwist.

*Verzoeker woont sinds 1964 te Klamperdreef 7, m.a.w. pal in de zone waar de verkaveling een ontbossing van 2,7 ha in een als **biologisch waardevol aangemerkt gebied** voorziet en er de bouw van 12 woningen toelaat. Het gebied is ook erkend als **effectief wateroverstromingsgevoelig**.*

Verzoeker herneemt de uiteenzetting in de aanvullende nota dd. 8 oktober 2012: (p. 11-12) (stuk 11)

(...)

Deze beschouwingen bevestigen dat verzoeker rechtstreekse en onrechtstreekse nadeel of hinder kan ervaren door de bestreden vergunning. Te meer omdat er bij de E-19 geen geluidsscherm is.

Tussen verzoekers woning en de E-19 bevindt zich nu nog de bebossing op de percelen nr. 10 en 11.

Artikel 4.2.17 VCRO bepaalt dienaangaande: (...)

De nadelige effecten op geluidsdemping en luchtkwaliteit wegens ontbossing zijn dus zeer actueel, vermits de ontbossing nu eenmaal meteen kan gebeuren zonder stedenbouwkundige vergunning.

De geluidsbuffer verdwijnt voor verzoeker en er is een terugtrek in zijn levenskwaliteit. Dit is des te meer duidelijk omdat de Gemeente stelde : "De Zeurt is een groene wijk met zeer veel bomen, struiken en heesters die filterend werken" (p. 6, fine), en de ontbossing het Bos De Zeurt halveert.

Daaraan voege men toe dat ingevolge de verkaveling er een einde wordt gemaakt aan het dagelijks genot van het als biologisch waardevol aangemerkt gebied, wandeldreven inbegrepen, met een specifieke fauna en flora omdat het ook een effectief wateroverstromingsgevoelig gebied is.

*Dit alles vormt ook voor verzoeker een rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadeel.
..."*

2.

De verwerende partij voert met betrekking tot het belang van de eerste verzoekende partij volgende exceptie aan:

“ ...

Ingevolge artikel 4.8.11, §1, eerste lid VCRO kunnen slechts de belanghebbenden als in dat artikel worden opgesomd, een procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen inleiden.

Artikel 11, 5 ° van het Rechtsplegingsbesluit van Uw Raad bepaalt tevens dat het inleidende verzoekschrift een omschrijving van het belang van de verzoekende partij dient te bevatten.

Luidens het verzoekschrift tot schorsing en vernietiging, diende eerste verzoekende partij het verzoek tot schorsing en vernietiging in diens hoedanigheid van procesbekwame vereniging in de zin van artikel 4.8.11, §1, 4° VCRO, in.

Artikel 4.8.11, §1, 4° VCRO bepaalt: (...)

Luidens artikel 2 van de statuten van vzw Aktiecomitee Red De Voorkempen heeft de vereniging tot doel: (...)

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kunnen vzw's slechts in rechte optreden ter verdediging van het doel of de doeleinden waarvoor ze zijn opgericht. Voor een v.z.w., die niet haar persoonlijk belang aanvoert, is vereist dat haar maatschappelijk doel van bijzondere aard is en derhalve onderscheiden van het algemeen belang, dat zij optreedt ter verdediging van een collectief belang, dat haar maatschappelijk doel door de bestreden handeling kan worden geraakt, en dat niet blijkt dat dit maatschappelijk doel niet of niet meer werkelijk wordt nagestreefd (...).

Wanneer niet kan blijken dat enig verband bestaat met de bestreden beslissing en het maatschappelijk doel van eerste verzoekende partij, moet het verzoek tot vernietiging wegens onontvankelijk worden verworpen (...).

Voor zover eerste verzoekende partij haar belang bij de vernietiging haalt uit de hinder en nadelen die buurtbewoners, bezoekers en wandelaars zouden ondervinden ingevolge het 'verdwijnen' van een geluidsbuffer, verduidelijkt eerste verzoekende partij niet in welke zin de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de 'geluidsbuffer' (t.a.v. welke buffering?) zou verdwijnen, noch waarom zij het behoud van deze geluidsbuffer met haar maatschappelijk doel verweven acht.

Voor zover er sprake is van de 'ontbossing' van het 'bos De Zeurt', kan niet blijken dat de verkavelingsvergunning een integrale ontbossing met zich meebrengt, maar kan integendeel blijken dat een oppervlakte van 37.136m² als beboste groene ruimte wordt opgenomen in de verkavelingsvoorschriften, met een te ontbossen oppervlakte van 26.456m². De verkaveling voorziet derhalve niet in een ontbossing van het 'bos De Zeurt', en evenmin in een halvering van het 'bos De Zeurt'.

De omstandigheid dat de verkavelingsvergunning een oppervlakte van 7ha zou bestrijken, is in dat opzicht evenmin relevant.

Eerste verzoekende partij verduidelijkt tot slot evenmin in welke zin het al dan niet openbaar karakter van de dreven 1) door de verkavelingsvergunning in het gedrang zou kunnen

worden gebracht en 2) welk verband er bestaat met het maatschappelijk doel dat eerste verzoekende partij nastreeft.

De verkavelingsvergunning doet immers geen uitspraak over de wegen; en ook de gemeenteraad diende zich daar - bij gebrek aan aanleg van nieuwe wegen - niet over uit te spreken.

Het belang van het 'bos De Zeurt' in het kader van het Regionaal Landschap De Voorkempen wordt voorts niet geconcretiseerd. Wel staat vast dat de erkenning als 'Regionaal Landschap' betrekking heeft op een werkingsgebied dat de gemeenten Brasschaat, Brecht, Essen, Kalmthout, Kapellen, Malie, Ranst, Schilde, Schoten, Stabroek, Wijnegem, Wommelgem, Wuustwezel, Zandhoeven en de districten Berendrecht - Zandvliet - Lillo en Deurne van de stad Antwerpen bestrijkt. Bijgevolg kan uit de ligging in 'Regionaal Landschap' en de zgn. doelstelling van waardering van het 'Regionaal Landschap' geen motief worden afgeleid dat verband houdt met het maatschappelijk doel van eerste verzoekende partij.

Bijgevolg kan niet blijken dat enig verband bestaat met de bestreden beslissing en het maatschappelijk doel van eerste verzoekende partij (...)

Het louter aantonen van de hoedanigheid waarmee zij in rechte optreedt, volstaat dan ook niet om haar belang bij de vernietiging aan te tonen.

Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring dient bijgevolg, minstens reeds voor zover het uitgaat van de eerste verzoekende partij, onontvankelijk te worden verklaard.

...

3.

De tussenkomende partij voert met betrekking tot het belang van beide verzoekende partijen volgende exceptie aan:

“ ...

a. VZW Aktiekomitee Red de Voorkempen

9.

De VZW Aktiekomitee Red de Voorkempen onderschrijft haar belang als volgt in het inleidende verzoekschrift: (...)

10.

Milieuverenigingen kunnen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen een verzoek tot vernietiging eventueel met een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing indienen zowel ter verdediging van hun persoonlijke belangen als van hun ideële belangen. D.i. ter verdediging van hun doel of doeleinden waarvoor zij zijn opgericht. De Raad van State wees er in het verleden meermaals op dat uit het inleidend verzoekschrift moet blijken of de milieuvereniging in deze en/of gene hoedanigheid beroep heeft ingesteld.

Tussenkomende partij wenst te verwijzen naar volgend toonaangevend arrest van de Raad van State: (...)

Uit de uiteenzetting van de VZW Aktiekomitee Red de Voorkempen blijkt geenszins op welke manier de bestreden verkavelingsvergunning haaks op de doelstellingen van de VZW staat.

Zij duidt dan ook op geen enkele zinvolle manier op welke wijze haar het collectief belang geschonden wordt door het bestreden besluit. Nochtans is dit wel degelijk vereist. Het zuiver verwijzen naar de statuten kan immers niet volstaan.

Zo doet ook een verzoekende vereniging die een vergunning aanvecht met de aanduiding van haar statuten blijken in welke hoedanigheid zij in rechte optreedt maar toont daarmee echter haar belang bij de Raad van State niet aan (...).

Het is dan ook gissen naar welk verband er bestaat tussen het maatschappelijk doel van de VZW Aktiekomitee Red de Voorkempen en de bestreden verkavelingsvergunning.

Tussenkomende partij stipt overigens aan dat de Raad van State reeds in 1996 een beroep tot nietigverklaring van de VZW Aktiekomitee Red De Voorkempen niet ontvankelijk heeft verklaard wegens gebrek aan belang om dat de VZW er niet in slaagde haar belang bij de vernietiging van de bestreden vergunning aan te tonen noch het verband tussen het bestreden besluit en de VZW (...).

De VZW Aktiekomitee Red De Voorkempen is er nog nooit in geslaagd op ontvankelijke wijze een beroep in te stellen bij de Raad van State.

11.

Bovendien valt niet in te zien waar het belang van de VZW Aktiekomitee Red De Voorkempen zich onderscheidt van het algemeen belang.

De VZW Aktiekomitee Red De Voorkempen haalt ter staving van haar belang de nadelen en hinder die "inwoners, bezoekers en wandelaars" zullen ondervinden aan.

Nochtans moet een VZW doen blijken van een persoonlijk, rechtstreeks en geoorloofd belang alsmede van de vereiste hoedanigheid; dat een milieuvereniging van de vereiste hoedanigheid getuigt wanneer de ingestelde vordering kan worden ingepast in het doel dat zij zich heeft gesteld, dit doel niet samenvalt met de behartiging van het algemeen belang zelf en evenmin samenvalt met het persoonlijk belang van de leden van de vereniging (...). Quod non in casu.

12.

Ook de uiteenzetting uit het verzoekschrift toont geen verband aan tussen de VZW en de bestreden verkavelingsvergunning.

Het verdwijnen van het publiek karakter van de dreven kan bezwaarlijk dienstdoen als verantwoording. Het betreft immers het al dan niet bestaan van een erfdienstbaarheid van openbaar nut, hetgeen een zuiver burgerlijk geschil betreft. Het komt een bestuurlijk orgaan niet toe om te oordelen over burgerlijke geschillen.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen stelt dan ook terecht: (...)

Bovendien is het moeilijk te begrijpen hoe de toegang tot de dreven dienstig kan zijn voor het informeren en opvoeden van de leefmilieugebruikers en het propaganderen van een leefmilieu-ideaal, statutaire doelen van de VZW Aktiekomitee Red de Voorkempen die ook bijdragen tot de waardering van het Regionaal Landschap de Voorkempen.

Er kan bezwaarlijk voorgehouden worden dat het eventuele ontoegankelijk maken van de dreven voor de buurtbewoners nadelige gevolgen kan hebben voor het leefmilieu.

Bovendien dient te worden benadrukt dat de dreven die zogezegd bewandeld worden door verzoekers slechts in beperkte mate toegankelijk zijn. Dit komt o.m. doordat zij gedeeltelijk ingelijfd zijn door de eigenaars van Zeurtebaan 34 en 36. Bovendien is de rechtse dreef (parallel met de Gazellendreef) niet toegankelijk vanaf de openbare weg, i.e. de Klamperdreef, omdat er een beekje stroomt die de aansluiting met de Klamperdreef verhindert.

Er kan dan ook bezwaarlijk volgehouden worden dat deze dreven veelvuldig bewandeld worden.

b. De heer Philippe Vande Castele

13.

Tussenkomen de partij stelt vast dat de heer Philippe Vande Castele op 29 januari 2013 een tweede verzoekschrift indiende bij uw Raad, zonder een verzoek tot schorsing (procedure gekend onder rolnummer 1213/0349/A/4/0326). Ook de daarin uiteengezette middelen verschillen grondig van de in het huidig verzoek opgeworpen middelen (stuk 1).

Nochtans laat de VCRO niet toe dat er verschillende verzoekschriften met verschillende middelen door eenzelfde partij worden ingediend.

Evenmin laat de VCRO toe dat eenzelfde partij tegelijkertijd een verzoek tot nietigverklaring mét vordering tot schorsing en een verzoek tot nietigverklaring zonder vordering tot schorsing indient.

Minstens heeft de heer Vande Castele, door het indienen van zijn laatste verzoek tot nietigverklaring afstand gedaan van zijn vordering tot schorsing evenals de in huidige procedure aangewende middelen.

Huidig verzoek tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk omwille van het bestaan van een later verzoek tot vernietiging.

...

4.

De verzoekende partijen antwoorden in hun wederantwoordnota als volgt:

“ ...

IV.3 Antwoord van verzoeker op de excepties (van onontvankelijkheid van het verzoekschrift)

A. Over de toepassing van het Verdrag van Aarhus en de Richtlijn 2011/92/EU

1. **Voor het onderzoek van het verweer van de partijen— inzonderheid hun excepties – moet men eerst nog bepalen of het Verdrag van Aarhus en de Richtlijn 2011/92/EU niet van toepassing zijn.**

2. De Richtlijn 2011/92/EU (van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten) is opgevat als een Codificatie en opheffing van de Richtlijn 85/337/EEG (van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten), dit ingevolge de herhaaldelijke en ingrijpende wijzigingen van deze Richtlijn 85/337/EEG.

3. Het Verdrag van Aarhus geldt ingevolge de wet van 17 december 2002 (houdende instemming met het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, en met de Bijlagen I en II, gedaan te Aarhus op 25 juni 1998).

Met het Besluit 2005/370/EG van 17 februari 2005 is de Raad namens de EU ook toegetreden tot het Verdrag van Aarhus dat sindsdien dus ook behoort tot het EU-recht. (PBEG L, 124, 17 mei 2005)

Het Verdrag van Aarhus bepaalt, al bij al, niets anders dan wat het overige EU-recht nu voorschrijft. In de aanhef van de Richtlijn 2011/92/EU wordt trouwens het Verdrag van Aarhus expliciet vermeld.

4. In een arrest van 24 maart 2011 heeft het Europees Hof de Belgische Staat – men leze : het Vlaamse Gewest – veroordeeld voor de schending van deze Richtlijn 85/337/EEG. (EHvJ, zaak C-435/09)

Op 23 juli 2011 hebben de ministers van Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening dan de “Omzendbrief LNE 2011/1” aangenomen inzake “Milieueffectbeoordeling en vergunningverlening voor bepaalde projecten ten gevolge van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011 (...)”. Dit dus precies om “op de snelst mogelijke wijze uitvoering te geven aan het arrest (van 24 maart 2011)”.

In het advies dd. 23 augustus 2012 heeft de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar dan ook de Gemeente expliciet gewezen op de noodzaak om het EU-recht in acht te nemen, dit dus met een uitdrukkelijke verwijzing naar de “Europese Richtlijn 85/337/EEE”. Men leze: “Richtlijn 2011/92/EU”.

De Richtlijn 2011/92/EU en het Aarhus-Verdrag zijn dus in casu wel degelijk van toepassing.

5. Er is meer. In de bestreden beslissing bevestigt de Deputatie immers zelf dat de Richtlijn 2011/92/EU van toepassing is, niet alleen door het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geheel te citeren, maar ook, even belangrijk, door daarna zelf te poneren in de “Beoordeling” :

(...)

De Richtlijn 2011/92/EU en het Aarhus-Verdrag zijn dus inderdaad van toepassing.

6. In haar “schriftelijke uiteenzetting” (p. 24) stelt de tussenkomende partij dat de Richtlijn 2011/92/EU enkel doelstellingen zou vooropstellen. Het zou m.a.w. slechts een “richtlijn” zijn die geen vernietigingsgrond kan opleveren. Dit betoog dook al op in de zaak met rolnr. : 1213/0386/A/4/0361.

De tussenkomende partij schat er de juridische EU-term “Richtlijn” aldus wel verkeerd in. De Richtlijn 2011/92/EU is immers veel meer dan een louter vrijblijvende aangelegenheid die de nationale overheden niet zou binden en slechts hooguit informele aanbevelingen zou bevatten.

Het Europees Hof van Justitie heeft trouwens België precies kunnen veroordelen omdat deze Richtlijn (destijds de analoge 85/337/EEG) nu eenmaal geen vrijblijvende aangelegenheid is.

Zo valt er niet te tornen aan het gegeven dat het publiek in een zo vroeg mogelijk stadium moet ingelicht worden en doeltreffende inspraak moet hebben vóór er een beslissing wordt genomen.

Artikel 2.1 van Richtlijn 2011/92/EU waarborgt dat de beoordeling van de effecten “plaatsvindt alvorens een vergunning wordt verleend”. Inspraak moet dus geschieden vóór de (1ste) vergunning.

Artikel 6 waarborgt deze doeltreffende en vroegtijdige inspraak van het publiek en artikel 8 bepaalt hierop : “de resultaten van de raadplegingen en de krachtens de artikelen 5, 6 en 7 ingewonnen informatie worden in het kader van de vergunningsprocedure in aanmerking genomen”.

De Richtlijn 2011/92/EU is dus niet alleen een vernietigingsgrond die verzoekers mogen inroepen, maar ook een gegeven dat zij mogen betrekken bij het onderzoek van de excepties.

7. Het is niet anders voor het Verdrag van Aarhus dat evenmin een vrijblijvend instrument is.

Meer nog, het Verdrag van Aarhus waarborgt precies analoge en even afdwingbare verplichtingen.

B. Over de exceptie, opgeworpen ten aanzien van de vzw Aktiekomitee Red de Voorkempen

8. In het verzoekschrift hebben verzoekers na opgave van de statuten aangegeven (...)

9. Men herinnere dat de Milieudienst (Schoten) een volstrekt ongunstig advies heeft gegeven op 13 april 2012 en dat dit advies niet werd opgenomen in het dossier van het openbaar onderzoek.

10. Ten onrechte betwisten de tegenpartijen dus het belang van de 1ste verzoeker (= vzw).

➤ Niet alleen zijn de doelstellingen van de statuten zo wel geschonden door de verkavelingsvergunning.

➤ Bovendien geldt de Aarhus-waARBorg dat : “ niet-gouvernementele organisaties die zich inzetten voor milieubescherming en voldoen aan de eisen van nationaal recht **geacht belanghebbende te zijn**”.

De 1ste verzoeker voldoet aan deze eis en wordt de iure dus “geacht belanghebbende te zijn”.

C. Over het inroepen van “de VCRO” als grond van niet-ontvankelijkheid

11. Volgens de tussenkomende partij zou “de VCRO” dus niet toelaten dat “eenzelfde partij tegelijkertijd een verzoek tot nietigverklaring met vordering tot schorsing en een verzoek tot nietigverklaring zonder vordering tot schorsing indient”. **Deze partij identificeert niet de bepalingen van “de VCRO”.**

Voor deze partij leidt dit tot de sancties van niet-ontvankelijkheid van beide annulatie-beroepen.

(...)

14. Artikel 4.8.15 VCRO werd aangenomen ingevolge de rechtspraak waarin Uw Raad had aangegeven dat het wegens proceseconomische redenen verantwoord was om een verzoekschrift tot schorsing ook op te nemen in het annulatie-verzoekschrift. (Jaarverslag 2010-2011, p. 76, punt 5.1.1 en 5.1.2)

De ratio legis is (1) beletten dat na een annulatie-beroep een schorsingsverzoek wordt ingediend en (2) weten, na de uitspraak in kortgeding, dat iemand de voortzetting van de procedure moet vragen.

Daarom is het dus nog niet verboden om een nieuw annulatie-beroep in te dienen, desnoods gekoppeld aan een nieuw schorsingsverzoek en desgevallend zelfs met dezelfde middelen.

Wel blijft elk schorsingsverzoek het accessorium van een annulatie-beroep. Net daarom werd de figuur van de voortzetting van de procedure (na een afgewezen schorsing-verzoek) ingesteld.

Een en ander is ontegensprekelijk afgestemd op de regeling van de Raad van State-wet.

In het arrest nr. 215.791 van 17 oktober 2011 (Pysson) heeft de Raad van State hierover herinnerd : (verzoekers aanvullend stuk, neergelegd ter “kort-geding”-zitting van 18 juni 2013)

(...)

15. Het is, als het ware mutatis mutandis, niet anders, wat artikel 4.8.15 VCRO betreft. **In tegenstelling met hetgeen de tussenkomende partij betoogt, verbiedt “de VCRO” niet om verschillende annulatie-beroepen in te dienen. Dit is evenmin de draagwijdte ervan.**

Artikel 4.8.15 VCRO verplicht de verzoeker die bovendien ook de schorsing van de tenuitvoerlegging aanvraagt, enkel om de schorsing-vordering op te nemen in het annulatie-verzoekschrift.

Zoniet is enkel het schorsing-vordering niet-ontvankelijk, maar dit is dan ook de enige sanctie.

➤ Het legaliteitsbeginsel indachtig, gaat het niet op om uit het instellen van twee annulatie-beroepen, opgenomen in twee verzoekschriften die verschillende middelen t.a.v. dezelfde akte bevatten, ook nog de niet-ontvankelijkheid van het 1ste of 2de verzoekschrift af te leiden. De VCRO bepaalt dit niet.

Het gaat uiteraard nog minder niet op om uit “de VCRO”, – misschien (?) artikel 4.8.15 VCRO – , een nog ruimere sanctie af te leiden die de tussenkomende partij dus voorstelt, namelijk de niet-ontvankelijkheid van beide annulatie-beroepen na een samenvoeging van beide beroepen ...

16. In het hierboven vermelde “Jaarverslag 2010-2011, p. 76, punt 5.1.1 en 5.1.2” heeft Uw Raad enkele arresten vermeld waarin het grondwettelijk legaliteitsbeginsel tot zijn recht komt.

(...)

Het legaliteitsbeginsel is telkenmale cruciaal en een schorsing-vordering is des te meer enkel een accessorium van een annulatie-beroep wanneer het wordt opgenomen in een enig verzoekschrift.

17. *De artikelen 4.8.9, 4.8.13 en 4.8.15 VCRO verplichten enkel om een “beroep”, bedoeld in de artikelen 4.8.2 en 4.8.11, § 1 VCRO, in te leiden met een “verzoekschrift”. Het inleiden van het geding moet dus op schriftelijke wijze gebeuren ; artikel 4.8.8 VCRO heeft het daarom over “procedurestukken”.*

Met de exceptie, ontleend aan (nader te bepalen artikelen van) “de VCRO”, wenst tussenkomende partij dus evenwel de toegang tot de rechter of m.a.w. het inleiden van het geding te beperken.

De vraag is of dan ook of artikel 4.8.15 VCRO deze beperking wel voorschrijft, en zo ja, of dit wel in overeenstemming te brengen is met de hogere rechtsnormen, zoals bv. de Grondwet en het EVRM.

18. *De Grondwet vertrouwt de rechtsprekende functies toe aan de rechtscollèges, bedoeld in de artikelen 144, 145, 160 en 161 van de Grondwet, evenals aan het Grondwettelijk Hof. (artikel 142)*

Ingevolge de artikelen 144, 145, 151-154, 160 en 161 van de Grondwet moet de wetgever zelf de elementen van de rechtsmacht en de rechtspleging bepalen. Dit is het versterkt legaliteitsbeginsel.

Elke procedureregeling moet bovendien getoetst worden aan de hogere rechtsnormen, inzonderheid enerzijds de Grondwet en anderzijds het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De toetsing van de VCRO aan het EVRM geldt ook inzake de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

(...)

20. *De heer Claeys betoogt dus desalniettemin dat “de VCRO”, in zoverre artikel 4.8.15 bepaalt dat “de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden op straffe van niet-ontvankelijkheid in een en hetzelfde verzoekschrift ingesteld”, niet alleen een sanctie van niet-ontvankelijkheid voorschrijft voor de vordering tot schorsing die met een afzonderlijk verzoekschrift wordt ingesteld, maar tevens inhoudt dat twee beroepen tot vernietiging van een zelfde verkavelingsvergunning, gegrond op onderscheiden middelen en beiden ingesteld binnen de vervaltermijn bepaald in artikel 4.8.11, § 2 VCRO, elkeen niet-ontvankelijk moeten worden verklaard wanneer het 1ste beroep werd ingesteld met een verzoekschrift waarmee tevens een vordering tot schorsing werd ingesteld.*

Deze ruime lezing (contra legem) schendt evenwel artikel 4.8.15 VCRO zelf omdat deze decretale bepaling nu eenmaal niet de ruime sanctie voorschrijft die deze tegenpartij thans vooropstelt. Artikel 4.8.15 VCRO bepaalt immers enkel een sanctie van niet-ontvankelijkheid van de schorsing-vordering dat niet is opgenomen in een enig verzoekschrift, maar ook niets meer dan dat.

Deze lezing schendt ook het gelijkheidsbeginsel en het recht van toegang tot een rechter, bevestigd in artikel 6 EVRM, artikel 9 Verdrag van Aarhus en artikel 11 Richtlijn 2011/92/EU. Immers :

- *Al is de sanctie van de niet-ontvankelijkheid van de schorsing-vordering expliciet voorzien en tevens proces-economisch te verantwoorden, de sanctie van de niet-*

ontvankelijkheid van het annulatie-beroep is daarentegen niet expliciet voorzien en ze is nog minder verantwoord.

- De VCRO schrijft deze sanctie van niet-ontvankelijkheid hoe dan ook niet voor wanneer het verzoekschrift van beide annulatie-beroepen geen schorsing-vordering bevat. Het gegeven dat één annulatie-verzoekschrift per hypothese een schorsing-vordering zou bevatten, is dus irrelevant, wat betreft de ontvankelijkheid van dit annulatie-beroep, en nog minder van beide.

- Ook de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State verbinden geen rechtsgevolgen aan het naast elkaar bestaan van twee rechtsgeldig ingediende annulatie-verzoekschriften die gericht zijn tegen dezelfde bestuurshandeling, ook al bevat één annulatie-verzoekschrift ook een schorsingsvordering, bedoeld in artikel 17 Gec.W.RvS. (RvS nr. 215.791, Pysson)

21. Uit de voorgaande alinea's blijkt dat de bijzonder ruime draagwijdte die de tussenkomende partij nu aan artikel 4.8.15 VCRO wil laten toekennen, het gelijkheidsbeginsel *sensu lato* en het grondwettelijk en verdragsrechtelijk recht van toegang tot een rechter schendt, evenals artikel 4.8.15 VCRO zelf ... Artikel 4.11, § 3 VCRO bepaalt ook niet dat het beroep wordt ingesteld met een enig verzoekschrift !

De toetsing van de VCRO aan het EVRM geldt ook inzake de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Ook de decretale bepalingen die het EVRM miskennen, moeten dus ambtshalve buiten toepassing worden gelaten. (RvS 25 juni 2012, nr. 219.930, artikel 6 EVRM)

De Raad van State stelt echter ook dat een prejudiciële vraag over de grondwettigheid van de VCRO bij voorkeur reeds bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen moet worden aangevraagd. (nr. 222.379, 5 februari 2013, Scheiner t. Deputatie Antwerpen, passus 24)

Bijgevolg vraagt verzoeker ook Uw Raad om, in het kader van het onderzoek van de exceptie van niet-ontvankelijkheid, de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

“Schendt artikel 4.8.15 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), ingevoerd door het decreet van 6 juli 2012, niet de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenhang genomen met het algemeen rechtsbeginsel van toegang tot een rechter, artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, inzonderheid artikel 11, en het Verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, inzonderheid artikel 9,

geïnterpreteerd in die zin dat het voorschrift dat “de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden op straffe van niet-ontvankelijkheid in een en hetzelfde verzoekschrift ingesteld” niet alleen een sanctie van niet-ontvankelijkheid voorschrijft voor de vordering tot schorsing die met een afzonderlijk verzoekschrift wordt ingesteld, maar ook inhoudt dat twee beroepen tot vernietiging van een zelfde verkavelingsvergunning, gegrond op onderscheiden middelen en beiden ingesteld binnen de termijn bepaald in

artikel 4.8.11, § 2 VCRO, niet-ontvankelijk moeten worden verklaard indien het 1ste annulatie-beroep werd ingesteld met een verzoekschrift waarmee tegelijkertijd een vordering tot schorsing werd ingesteld,

in acht genomen dat de VCRO deze sanctie van niet-ontvankelijkheid niet voorschrijft wanneer het verzoekschrift van beide annulatie-beroepen geen schorsing-vordering bevat,

en in acht genomen dat de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State ook geen rechtsgevolgen verbinden aan het naast elkaar bestaan van twee rechtsgeldig ingediende annulatie-verzoekschriften die gericht zijn tegen dezelfde bestuurshandeling, ook al bevat een annulatie-verzoekschrift eveneens een schorsingsvordering, bedoeld in artikel 17 Gec.W.RvS ? ”

D. Over artikel 11 Rechtsplegingsbesluit als grond van niet-ontvankelijkheid – GW, artikel 159

22. De Heer Claeys grondt zijn exceptie en de sanctie van niet-ontvankelijkheid (ten aanzien van de 2de verzoeker) dus (impliciet) ook op artikel 11 van het Rechtsplegingsbesluit omdat dit BVR van 13 juli 2012 bepaalt dat “een beroep wordt ingesteld door een verzoekschrift dat ondertekend is (...)”.

23. Zonet werd herinnerd dat de VCRO deze sanctie niet voorziet en inzonderheid niet verbiedt dat twee beroepen tot annulatie van dezelfde akte, gegrond op verschillende middelen, worden ingediend.

Het kwam derhalve de Vlaamse Regering nog minder toe om zelf in deze sancties te voorzien.

De Regering heeft, het legaliteitsbeginsel in acht genomen, dat overigens ook niet gedaan.

24. Het grammaticaal gegeven (of voorwendsel), bepaald in artikel 11 BVR van 13 juli 2012, dat “een” beroep moet worden ingesteld met “een” verzoekschrift houdt uiteraard geen verbod in om twee beroepen tot annulatie van dezelfde akte, gegrond op verschillende middelen, in te dienen.

Nergens bepaalt dit BVR dat slechts één enkel verzoekschrift mag ingediend worden. In geval van meerdere verzoekschriften zal Uw Raad de beroepen desgevallend samenvoegen. (BVR, art. 10)

Deze exceptie van de tussenkomende partij schendt dus ook artikel 11 van het Rechtsplegingsbesluit.

25. Uiteraard mocht de Vlaamse Regering in artikel 11 van het Rechtsplegingsbesluit destijds bepalen dat in het opschrift van het “verzoekschrift” een verzoeker duidelijk moest maken of er eveneens sprake is van een “vordering tot schorsing”.

In zoverre artikel 11 van het Rechtsplegingsbesluit echter ook het verbod zou inhouden om twee (onderscheiden) beroepen tot vernietiging van dezelfde akte, gegrond op verschillende middelen, in te dienen, moet de toepassing ervan geweigerd worden op grond van artikel 159 van de Grondwet.

Dergelijk reglementair verbod heeft immers geen decretale grondslag en de bevoegdheid van de Regering ging niet zover om zonder expliciete decretale machtiging zulk verbod in te voeren.

➤ De vaststelling, zonet vermeld in het punt C, dat een eventuele analoge decretale beperking noch grondwetsconform noch verdragsconform is, maakt het er uiteraard niet beter op.

Vermits de decreetgever de toegang tot de rechter op die wijze niet zelf mag beperken, valt immers nog minder in te zien waarom de Regering deze beperking van de toegang tot een rechter wel zou mogen instellen, het weze met een decretale machtiging of, hier erger, zonder decretale machtiging.

...

Beoordeling door de Raad

1.1.

Met betrekking tot het belang van de eerste verzoekende partij, voeren zowel de verwerende als de tussenkomende partij aan dat de eerste verzoekende partij niet aantoonde dat er enig verband bestaat tussen de bestreden beslissing en het maatschappelijk doel van de eerste verzoekende partij. De eerste verzoekende partij zou met andere woorden niet voldoende concreet aangeven in welke mate de bestreden beslissing haaks staat op haar doelstellingen.

1.2.

De eerste verzoekende partij omschrijft zich in haar verzoekschrift als een niet-gouvernementele organisatie die zich inzet voor milieubescherming. Conform artikel 4.8.11 §1, eerste lid, 4° VCRO kunnen procesbekwame verenigingen die optreden namens een groep wiens collectieve belangen door de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing zijn bedreigd of geschaad, voor zover zij beschikken over een duurzame en effectieve werking overeenkomstig de statuten; een beroep instellen voor deze Raad.

Hieruit volgt dat door een procesbekwame vereniging bij de Raad een beroep op ontvankelijke wijze kan ingesteld worden wanneer deze vereniging het volgende kan aantonen:

- a. Dat zij namens de groep een collectief belang nastreeft in overeenstemming met de statutaire doelstellingen van de vereniging (te onderscheiden van het algemeen belang) en waarbij het collectief belang niet de optelsom is van de individuele belangen van haar leden;
- b. Dat het ingeroepen collectief belang door de bestreden beslissing bedreigd of geschaad wordt;
- c. Dat de vereniging beschikt over een duurzame en effectieve werking overeenkomstig de statuten.

De doelstellingen van de eerste verzoekende partij worden in artikel 2 van haar statuten als volgt omschreven:

“...

§1. De vereniging heeft tot doel het behoud en het herstel van de eigen aard, de verscheidenheid en het ongeschonden karakter en de duurzaamheid van het leefmilieu in het administratief arrondissement Antwerpen, door middel van maatregelen ter bescherming van het leefmilieu in het algemeen zoals de flora en de fauna, het landschap, de lucht, het water, de bodem, de ruimtelijke ordening en de ondergrond.

Het bundelen, coördineren en steunen van alle inspanningen die een gelijkaardig doel beogen.

Het informeren en opvoeden van de leefmilieuverbruikers en het propageren van een leefmilieu-ideaal.

De raad van bestuur is bevoegd de wijze te bepalen waarop het doel verwezenlijkt wordt en de middelen aan te wenden die hij hiertoe het meest geschikt acht. Dit alles evenwel binnen het kader van een strikte politieke ongebondenheid.

§2. Daarnaast kan de vereniging alle (types) rechtshandelingen stellen die rechtstreeks of onrechtstreeks bijdragen tot de verwezenlijking van voormelde ideële niet-winstgevende doelstellingen, met inbegrip van bijkomstige commerciële en winstgevende activiteiten binnen de grenzen van wat wettelijk is toegelaten en waarvan de opbrengsten te allen tijde volledig zullen worden bestemd voor de verwezenlijking van de ideële niet-winstgevende doelstellingen. Zij mag tevens hiertoe alle roerende goederen of onroerende goederen verwerven, (....)

....”

1.3.

Het werkingsgebied wordt in artikel 1 van haar statuten als volgt omschreven:

“ ...

§4. De werking van de vereniging richt zich vooral op de regio “Voorkempen” (noordoost Antwerpen), en in het bijzonder op de fusiegemeenten Essen, Kalmthout, Wuustwezel, Stabroek, Kapellen, Brasschaat, Brecht, Schoten, Schilde, Malle, Zoersel, Wijnegem, Wommelgem, Ranst en de Antwerpse districten Deurne, Merksem, Ekeren, Berendrecht, Zandvliet, Lillo. Zij kan evenwel ook daarbuiten activiteiten ontplooiën indien dit wenselijk is voor de vervulling van het maatschappelijk doel.

...”

Uit de geciteerde passages blijkt dat de eerste verzoekende partij een collectief belang nastreeft dat te onderscheiden is van het algemeen belang. Uit de statuten blijkt daarenboven dat de doelstellingen van de verzoekende partij niet beperkt zijn tot de individuele belangen van haar leden. De doelstelling dat zij *“het behoud en het herstel van de eigen aard, de verscheidenheid en het ongeschonden karakter en de duurzaamheid van het leefmilieu in het administratief arrondissement Antwerpen, door middel van maatregelen ter bescherming van het leefmilieu in het algemeen zoals de flora en de fauna, het landschap, de lucht, het water, de bodem, de ruimtelijke ordening en de ondergrond”* nastreeft, kan aanzien worden als een collectief belang.

Bovendien maakt de eerste verzoekende partij voldoende aannemelijk dat het ingeroepen collectief belang door de bestreden beslissing zal worden geschaad. Zij wijst onder andere op het feit dat door de verkaveling de levenskwaliteit van de inwoners, bezoekers en wandelaars wordt aangetast en dat met de gedeeltelijke ontbossing van het bos “De Zeurt” biologisch waardevol aangemerkt gebied verdwijnt. Ook vreest zij dat met de verkaveling de geluids- en luchtbuffer zal verdwijnen. Noch de verwerende, noch de tussenkomende partij kunnen dan ook gevolgd worden waar zij stellen dat de verzoekende partij haar belang onvoldoende concreet heeft gemaakt.

Ten overvloede kan nog vermeld worden dat een al te restrictieve interpretatie van het belang van de verzoekende partij onverenigbaar is met artikel 9.2 van het Verdrag van Aarhus dat stelt:

“ ...

Elke Partij waarborgt, binnen het kader van haar nationale wetgeving, dat leden van het betrokken publiek

a) die een voldoende belang hebben dan wel

b) stellen dat inbreuk is gemaakt op een recht, wanneer het bestuursprocesrecht van een Partij dit als voorwaarde stelt, toegang hebben tot een herzieningsprocedure voor een rechterlijke instantie en/of een ander bij wet ingesteld onafhankelijk en onpartijdig orgaan, om de materiële en formele rechtmatigheid te bestrijden van enig besluit, handelen of nalaten vallend onder de bepalingen van artikel 6 en, wanneer het nationale recht hierin voorziet en onverminderd het navolgende derde lid, andere relevante bepalingen van dit Verdrag. Wat een voldoende belang en een inbreuk op een recht vormt wordt vastgesteld in overeenstemming met de eisen van nationaal recht en strokend met het doel aan het betrokken publiek binnen het toepassingsgebied van dit Verdrag ruim toegang tot de rechter te verschaffen. Hiertoe wordt het belang van elke niet-gouvernementele organisatie die voldoet aan de in artikel 2, vijfde lid, gestelde eisen voldoende geacht in de zin van het voorgaande onderdeel a). Dergelijke organisaties worden tevens geacht rechten te hebben waarop inbreuk kan worden gemaakt in de zin van het voorgaande onderdeel b). De bepalingen van dit tweede lid sluiten niet de mogelijkheid uit van een herzieningsprocedure voor een bestuursrechtelijke instantie en laten onverlet de eis van het uitputten van de bestuursrechtelijke beroepsgang alvorens over te gaan tot rechterlijke herzieningsprocedures, wanneer die eis bestaat naar nationaal recht.

...

Artikel 2.5 van het Verdrag van Aarhus luidt als volgt:

...

Wordt onder 'het betrokken publiek' verstaan het publiek dat gevolgen ondervindt, of waarschijnlijk ondervindt van, of belanghebbende is bij, milieubesluitvorming; voor de toepassing van deze omschrijving worden niet-gouvernementele organisaties die zich inzetten voor milieubescherming en voldoen aan de eisen van nationaal recht geacht belanghebbende te zijn.

...

1.4.

Uit de geciteerde bepalingen volgt dat een niet-gouvernementele organisatie, zoals de eerste verzoekende partij, toegang moeten kunnen hebben tot de rechter. Dit impliceert noodzakelijk een effectieve en geen louter formele toegang. In het licht van het Verdrag van Aarhus moet een milieuvereniging toegang kunnen hebben tot de Raad rekening houdend met de hierboven geschetste voorwaarden.

De eerste verzoekende partij komt in deze niet op voor de individuele belangen van haar leden en ook niet voor het algemeen belang, maar voor de bescherming van landschappelijke belangen, de belangen van de ruimtelijke ordening en de belangen van het behoud van de biodiversiteit en natuurwaarden. Gelet op voorgaande vaststellingen dient niet te worden ingegaan op de vraag van de eerste verzoekende partij in haar wederantwoordnota om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

De excepties worden verworpen.

2.1.

Met betrekking tot het belang van de tweede verzoekende partij stelt de tussenkomende partij dat de VCRO niet toestaat dat eenzelfde partij verschillende verzoekschriften indient.

Vastgesteld moet worden dat de tweede verzoekende partij eveneens met een aangetekende brief van 28 januari 2013 een beroep tot vernietiging heeft ingesteld tegen de huidige bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder rolnummer 1213/0349/A/3/0326. De Raad stelt vast dat dit verzoekschrift andere middelen bevat dan deze aangehaald in het voorliggende verzoekschrift.

Anders dan de tussenkomende partij voorhoudt doet de tweede verzoekende partij met het instellen van een tweede, bijkomend verzoekschrift niet zonder meer afstand van het initieel ingediende verzoekschrift. De chronologie heeft mogelijks een impact op het tweede ingediende verzoekschrift, maar heeft op voorliggend verzoekschrift geen effect.

De exceptie van de tussenkomende partij wordt dan ook verworpen.

2.2.

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.11, §1, eerste lid 3° VCRO in principe dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zal de verzoekende partij het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zal de verzoekende partij dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden.

In voorkomend geval zal de verzoekende partij beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te dienen bij de Raad.

De tweede verzoekende partij voert in haar uiteenzetting aan dat zij aanpalend eigenaar is van de gronden waarop de bestreden beslissing betrekking heeft. Zij vreest dat met huidige verkavelingsvergunning de natuurlijke geluidsbuffer die bestaat tussen haar perceel en de E19 zal worden verminderd, verder zal ook de luchtkwaliteit dalen. Ook vreest zij dat de bouwzones het groene uitzicht nadelig zullen wijzigen. Algemeen genomen vreest zij een daling van haar levenskwaliteit.

Deze nadelen worden voldoende concreet omschreven en vinden hun oorzaak in de huidige bestreden beslissing. Gelet hierop kan het belang van de tweede verzoekende partij worden aanvaard en is het beroep in haar hoofde ontvankelijk.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In een tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van ‘...de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de hoorplicht, de onpartijdigheidsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, (2) het artikel 4.7.23 VCRO en (3) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.’.

De verzoekende partijen lichten dit middel als volgt toe:

‘...
IX.2.1 *Retroacten*

De provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar maakt op 15 november 2012 een Verslag op. (stuk 10)

Op vrijdag 16 november 2012 vragen verzoekers om inzage van het Verslag dd. 15 november 2012.

Op 19 november 2012 maken verzoekers een “Nota – Zitting dd. 19 november 2012” op, die als volgt wordt ingeleid: (stuk 9)

“Ingevolge kennisname van het Verslag dd. 15 november 2012 van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar hernemen verzoekers in dit kort tijdbestek enkele opmerkingen over de toepasselijke wetgeving en de grieven, verwoord in de samen te voegen verzoekschriften. Dit tot beter begrip. Aldus worden ook enkele misverstanden over het recht, de feiten en het dossier vermeden.”

Verzoekers weerleggen in deze nota op omstandige wijze het standpunt van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar die in het Verslag dd. 15 november 2012 stelt : – samengevat – “Er was geen enkele verplichting om de mer-screening nota op te maken vóór het starten van het openbaar onderzoek, te meer omdat het project niet Mer-plichtig zou zijn.” (p. 9-12, Hoofdstuk X)

Ze stippen hierbij de reglementering aan – namelijk het DABM-decreet, de Richtlijn 2011/92, het Aarhus-Verdrag en de Omzendbrief LNE 2011/1 – waaruit blijkt dat de Gemeente niet kon volstaan met de opmaak van een mer-screening-nota op de dag van afgifte van de vergunning, integendeel. Ze lichten bovendien deze bevindingen en legaliteitsbezwaren even uitvoerig toe tijdens de hoorzitting, waargenomen door de ambtenaren die de Deputatie had aangewezen.

Op 22 november 2012 willicht de Deputatie de beroepen niet in. (stuk 1)

Ze verklaart hierbij wat volgt: “sluit de Deputatie zich aan bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar van 15 november 2012 en maakt de inhoud ervan tot haar

eigen motivering". Na afwijzing van de beroepen verleent ze dus ook een verkavelingsvergunning.

IX.2.2 Bespreking

Aan de hoorplicht, zoals vastgelegd in artikel 4.7.23 VCRO, is voldaan indien diegene die verzoekt te worden gehoord, op het ogenblik dat hij wordt gehoord, inzage heeft of beschikt over alle gegevens en stukken die door de bevoegde overheid bij de beoordeling van de aanvraag zullen worden betrokken en hij aan de bevoegde overheid zijn opmerkingen met betrekking tot de zaak terdege heeft kunnen toelichten. Verder geldt de hoorplicht hier ook als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Uw Raad vervolledigt verder over de hoorplicht: (arrest nr. A/2012/0428 van 23 oktober 2012)

...

In dit arrest benadrukt uw Raad dat in een ander nadelig scenario de benadeelde partij genoodzaakt zou zijn om "een aanvullende memorie in te dienen met alle mogelijke gevolgen van dien".

Quid met de partij, in casu dus verzoekers, die (1) expliciet om een hoorzitting heeft verzocht, (2) zich bovendien de moeite heeft getroost om kennis te nemen van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar, (3) verder in een "nota" (of "memorie") nuttige opmerkingen en cruciale legaliteitsbezwaren formuleert om een voor hem ongunstige beslissing te neutraliseren en (4) ten slotte al deze elementen eveneens expliciet ter sprake brengt tijdens de hoorzitting?

Deze partij heeft een rechtmatige aanspraak dat haar repliek en visie worden betrokken door de overheid bij de beoordeling. De op de verwerende partij rustende motiverings- en zorgvuldigheids-plicht vereist dan dat uit de genomen beslissing minstens blijkt dat de argumenten mee in de beoordeling werden opgenomen.

De formele motivering van de bestreden beslissing dd. 22 november 2012 luidt als volgt:

'Werden gehoord in zitting van 19 november 2012: de heer Chris Claes, vergunningsaanvrager, de heer Philippe Van Wesemael, mandataris aanvrager, de heer Levin Versweyer, afgevaardigde gemeentebestuur, de heer Philippe Vande Castele, de heer Hugo Bogaerts en de heer Joannes Wienen, belanghebbende derden.'

Verzoekers nota dd. 19 november 2012 was een antwoord op het Verslag dd. 15 november 2012.

Verzoekers stipten hierbij dus de reglementering aan – het DABM-decreet, de Richtlijn 2011/92, het Aarhus-Verdrag en de Omzendbrief LNE 2011/1 – waaruit blijkt dat de Gemeente niet kon volstaan met de opmaak van een mer-screening-nota op de dag van afgifte van de vergunning, integendeel.

Verzoekers hebben dus deze nota ook neergelegd en heeft bovendien deze bevindingen even uitvoerig toegelicht tijdens de hoorzitting door de ambtenaren die de Deputatie had aangeduid. De Deputatie was bijgevolg uitsluitend aangewezen op lezing van de neergelegde nota's en verslagen.

Door zich reeds op 22 november 2012 zonder meer “aan te sluiten bij het Verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 15 november 2012 en de inhoud ervan tot haar eigen motivering (te maken)” laat de Deputatie na om verzoekers schriftelijke en mondelinge repliek dd. 19 november 2012 op het Verslag te onderzoeken en te beantwoorden. De hoorzitting gebeurde enkel pro forma.

Een loutere verwijzing naar het Verslag gaat des te minder op omdat dit Verslag verzoekers latere antwoord nu eenmaal niet heeft beantwoord en per definitie ook niet heeft kunnen beantwoorden.

De praktijk van de Deputatie om hoe dan ook de vergunning af te leveren en hierbij de opmerkingen op het Verslag, door verzoekers tot beter begrip in een “nota” (memorie) opgenomen en expliciet aangehaald tijdens de hoorzitting, noch te onderzoeken noch te beantwoorden en het aldus vlot te houden bij het Verslag, maakt de hoorzitting volkomen zinledig en schendt ook artikel 4.7.23 VCRO.

Een afdoende formele motivering, voorgeschreven door de algemene wet van 29 juli 1991 en hier dus onbestaande, was des te meer vereist omdat verzoekers zich in deze nota en tijdens de hoorzitting ook beriepen op het EU-recht en het Aarhus-Verdrag, tenslotte rechtsnormen waarvan de naleving de openbare orde aanbelangt en dus hoe dan ook ambtshalve moet onderzocht worden.
...'

2.

De verwerende partij antwoordt als volgt:

‘ ...

Naar luid van artikel 11 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, moet een verzoekschrift tot vernietiging onder meer een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en de wijze waarop de regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoeker geschonden worden (artikel 11, 7), a) en b), bevatten.

Het eerste middel wordt kennelijk genomen uit de schending van 'het onpartijdigheidsbeginsel' en het 'gelijkheidsbeginsel' , zonder verduidelijking van de wijze waarop verzoekende partijen voormelde beginselen geschonden achten.

Het in een verzoekschrift uiteengezette middel kan slechts ontvankelijk worden genoemd in de mate dat het duidelijk en nauwkeurig werd geformuleerd derwijze dat het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de wederpartij niet werden geschonden (RvS, nr. 203.209, 22 april 2010, n.v. Idepus; RvS, nr. 209.506, 6 december 2010, Somers).

Het komt Uw Raad niet toe een eigen constructie van het middel van de verzoekende partij in de plaats te stellen van haar uiteenzetting, zodat het middelonderdeel wat de schending van de aangehaalde beginselen betreft, onontvankelijk is.

3.

Uw Raad vat de formele motiveringsplicht als volgt uit artikel 4.7.23 VCRO, als volgt samen:

"Deze uitdrukkelijke verplichting uit artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO vereist in het licht van de formele motiveringsplicht dat uit de beslissing zelf moet kunnen worden afgeleid of de verwerende partij daadwerkelijk het verslag als basis voor haar beslissing heeft gebruikt. Het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar is ontegensprekelijk een stuk dat door de overheid die over het beroep uitspraak doet, betrokken moet worden bij de beoordeling van de aanvraag. Dit betekent dan ook dat diegene die verzoekt te worden gehoord, voor de hoorzitting kennis moet krijgen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, zodat deze daarop nuttige opmerkingen kan formuleren. Hier anders over oordelen zou het hoorrecht van de verzoekende partij volledig uithollen. Het recht om gehoord te worden, betekent ook dat de beroepsindiener het recht heeft om aan de overheid die over zijn beroep uitspraak doet zijn visie te laten kennen omtrent een standpunt dat wordt ingenomen terwijl dit voordien nog niet aan bod was gekomen, of dat tegengesteld is aan een eerder ingenomen standpunt. Het hoorrecht houdt immers in dat de beroepsindiener op nuttige wijze zijn zienswijze moet kunnen brengen om alzo te pogen een eerder ongunstige beslissing te neutraliseren.

In de VCRO is het hoorrecht voor de beroepsindiener uitdrukkelijk voorzien en vormt daar een wezenlijk onderdeel van de administratieve beroepsprocedure. De belanghebbende die administratief beroep aantekent bij de deputatie, heeft evenwel de mogelijkheid om in haar beroepschrift én op de hoorzitting haar grieven ten aanzien van de door haar bestreden beslissing kenbaar te maken. (...)

Aan de zijde van het bestuur strekt de hoorplicht tot een zorgvuldig onderzoek van de zaak en het inwinnen van alle relevante gegevens. Dit houdt ook in dat het bestuur de rechtszoekende de mogelijkheid moet bieden zich te verantwoorden over feiten die hem worden aangewreven. (RvVB, nr. A/2012/0531, 18 december 2012)

De 'formele motiveringsplicht' houdt volgens de recente rechtspraak van Uw Raad in:

"Wanneer de verwerende partij op grond van de artikelen 4.7.21, §1 en 4.7.23, §1 VCRO over een bij haar ingesteld beroep tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen uitspraak doet, treedt zij op als orgaan van het actief bestuur en niet als administratief rechtscollege.

Ten gevolge van het devolutief karakter van het beroep moet de verwerende partij de aanvraag in haar volledigheid onderzoeken, en dit op grond van een eigen beoordeling van de ganse aanvraag, zowel wat de legaliteit als de opportuniteit van de aanvraag betreft. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust impliceert niet dat zij, alle middelen of argumenten rechtstreeks en punt na _punt moet beantwoorden, noch is zij gebonden door de motivering van de bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Uit de bestreden beslissing moet duidelijk blijken op welke met de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen de verwerende partij zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning al dan niet te verlenen, zodat de Raad bij de uitoefening van zijn opgedragen legaliteitstoezicht kan nagaan of het vergunningverlenend

bestuursorgaan de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot haar beslissing is kunnen komen (RvVB, nr. A/2013/0071, 19 februari 2013, leidend ambtenaar, in die zin RvVB, nr. A/2013/0085, 25 februari 2013, gemeente Schoten

De hoorplicht houdt bijgevolg in dat verwerende partij een zorgvuldig onderzoek van de zaak moet voeren en 'alle relevante gegevens moet inwinnen. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust impliceert echter niet dat zij alle middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt. moet beantwoorden.

Uw Raad kan bij de uitoefening van zijn opgedragen legaliteitstoezicht slechts nagaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan' de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot haar beslissing is kunnen komen.

4.

De bestreden beslissing bevat (oftewel het 'derde' middel van verzoekende partijen) een aantal overwegingen die kennelijk op het beroepsschrift van verzoekende partijen en hun aanvullende nota's inspelen:

"Het project komt niet voor op de lijst gevoegd als bijlage I van het project-MER besluit, maar wel op de lijst gevoegd als bijlage II van de Europese richtlijn 85/337/EEG, vervangen door 2011/92/EU. Omdat het project een aanzienlijke ontbossing (2,65ha) met zich meebrengt en beschouwd zou kunnen worden als een stadsontwikkelingsproject, dient de vergunningverlenende overheid na te gaan of het project al dan niet moet worden onderworpen aan een project-MER.

Het op 23.03.2012 gewijzigd art. 4.7.14/1 §2 van de VCRO bepaalt dat er geen milieueffectrapport over het project hoeft te worden opgesteld als de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, zijn gemachtigde of de gemeentelijke administratie oordeelt dat een toetsing aan de criteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, uitwijst dat het voorgenomen project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu.

In casu heeft de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar deze toetsing uitgevoerd en in de vergunningsbeslissing geoordeeld dat het voorgenomen project niet onderhevig is aan de project-MER-plicht. De gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar is bevoegd voor deze toetsing en heeft deze afdoende uitgevoerd. In graad van beroep wordt deze screening dan ook aanvaard.

Het verloop van de procedure in eerste aanleg is bovendien correct verlopen. De opmaak van een specifieke screeningsnota door de initiatiefnemer is niet verplichtend gesteld, niet in de VCRO en evenmin in het besluit betreffende de dossiersamenstelling. De verplichting tot het bijvoegen van een screeningsnota volgt evenmin uit artikel 4.7.14/1, §1 VCRO dat louter de gevolgen bepaalt 'als de vergunningsaanvraag een project-MER-screeningsnota' omvat,, maar niets toevoegt aan de lijst van verplicht toe te voegen documenten. Omdat

voor het project geen milieueffectrapport moet worden opgemaakt, is de verkavelingsaanvraag derhalve ontvankelijk en volledig.

Zowel de vergunningverlenende overheid als het publiek beschikte op het ogenblik van inzage van het dossier tijdens het openbaar onderzoek over voldoende informatie o.a. met betrekking tot de kenmerken van het project en kenmerken van de milieueffecten. Die milieueffecteninformatie in het dossier heeft er tevens toe geleid dat de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar een toetsing van het project aan alle relevante screeningscriteria heeft kunnen maken. De wetgeving voorziet niet dat deze screening voor het openbaar onderzoek dient te worden uitgevoerd. De bepalingen inzake het openbaar onderzoek zijn bijgevolg niet geschonden."

Het standpunt van verzoekende partijen wordt bovendien op p. 3 van de bestreden beslissing alomvattend (d.w.z. als 'volledige' argumentatie van verzoekende partijen) opgenomen.

Verzoekende partijen beweren niet dat voormelde omschrijving hun argumentatie niet zou omvatten.

De omstandigheid dat verwerende partij het verslag van de PSA van 15 november 2012 - dat gelijkluidend is - bijtreedt, terwijl verzoekende partijen nog een aanvullende nota met het oog op de hoorzitting bijbrachten, impliceert niet ipso facto dat om die reden niet nuttig naar het verslag van de PSA kan worden verwezen en impliceert evenmin dat het verslag van de PSA niet reeds een antwoord op de (latere) nota kan bevatten. Eén en ander is immers afhankelijk van de inhoud van die latere nota.

Verzoekende partijen beweren niet, laat staan dat zij aantonen, dat de nota na verslag van de PSA die zij op de hoorzitting neerlegden wat hun standpunt betreft inhoudelijk een andere visie huldigt of tot het innemen van een bijkomend standpunt noopt, dan het standpunt dat in hun beroepschrift en aanvullende nota werd uiteengezet.

Het betreft dan ook een in verhouding tot de respectievelijke beroepschriften van verzoekende partijen en hun aanvullende nota eerder beperkte nota, waarin tevens in grote mate de laattijdigheid van het verzoekschrift van M. KONIGS- niet betrokken in deze procedure - aan bod kwam.

Verzoekende partijen beriepen zich immers in hun beroepschrift en aanvullende nota, door verwerende partij ruim vóór het verslag van de PSA ontvangen, eveneens op het EU-recht (de bedoelde Richtlijnen 2011/92/EU en 85/337/EEG en artikel 191 WVEU), Omzendbrief LNE 2011/1 dd. 23 juli 2011 en het Verdrag van Aarhus (o.a. p. 12 respectievelijke beroepschriften verzoekende partijen, p. 1, 4 en 5 aanvullende nota). Het beroepschrift bevatte eveneens een `anticipatieve repliek inzake de toepassing van het decreet van 23 maart 2012. (p. 15 beroepschrift).

De nota als neergelegd op de hoorzitting bevat dan ook geen argumentatie die van die aard was dat verwerende partij had moeten oordelen dat het standpunt van de PSA waarnaar verwerende partij verwees, niet langer volledig was.

Het middel - dat er kennelijk toe strekt louter in de beslissing te zien opnemen dat verzoekende partijen op de hoorzitting tevens een nota ter weerlegging van het verslag van de PSA neerlegden -is dan ook opnieuw louter formalistisch van aard en kan verzoekende partijen geen enkel nuttig voordeel opleveren.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

...

3.

De tussenkomende partij antwoordt als volgt:

...

Zoals hierboven reeds aangehaald, bepaalt artikel 4.7.23. §1 VCRO duidelijk dat de Deputatie haar beslissing neemt op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de betrokkene zijn argumenten over de feiten en de voorgenomen maatregel nuttig naar voor kan brengen, dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen, hetgeen inhoudt dat de betrokkene vooraf een afdoende kennis moet hebben van de feiten en de maatregel die het bestuur zinnens is te nemen (c.f. o.m. RvS, Vanden Hole, Nr. 146.472 van 23 juni 2005; RvS, Brynaert, nr. 156.078 van 8 maart 2006).

Tussenkomende partij wenst erop te wijzen dat de Deputatie niet verplicht is om alle argumenten uit de hoorzitting stuk voor stuk te weerleggen (c.f. o.m. RvS, Gesquiere, nr. 209.746, 4 december 2010).

Wanneer de Deputatie in beroep uitspraak doet over een stedenbouwkundige vergunning, treedt zij op, niet als administratief rechtscollege, maar als orgaan van het actief bestuur.

Dit heeft tot gevolg dat de Deputatie niet alle in het beroep aangevoerde argumenten moet beantwoorden.

Het volstaat dat zij in de beslissing duidelijk aangeeft door welke, met de goede plaatselijke aanleg verband houdende, redenen haar beslissing verantwoord is, derwijze dat het de aanvrager/derden mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen en de Raad voor Vergunningsbetwistingen haar wettigheidscontrole kan uitoefenen (cf. o.m. RvVb, nr. A/2011/0146 van 19 oktober 2011).

De motiveringsplicht is niet geschonden indien de eindbeslissing een letterlijke overname is van het reeds voordien opgemaakte ontwerpbesluit waarop de partijen tijdens de hoorzitting hebben kunnen reageren.

De Raad van State formuleert het als volgt:

"De verzoekende partij geeft zelf aan dat zijzelf en haar raadsman de hoorzitting nuttig konden voorbereiden, dat haar raadsman voorafgaandelijk het administratief dossier heeft ingezien en dat op de datum van de hoorzitting een schriftelijke memorie is neergelegd en

het een en ander is verduidelijkt door een afgegeven luchtfoto. Bijgevolg is voldaan aan de hoorplicht.

Het feit dat in het bestreden besluit inzake de hoorzitting enkel is overwogen dat de verzoekende partij en haar raadsman zijn gehoord in vergadering van 5 september 2006, doet aan die vaststelling geen afbreuk.

Het bestreden besluit dateert van 7 september 2006 en de hoorzitting van 5 september 2006, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar ze poneert dat de verwerende partij reeds vóór de hoorzitting van 5 september 2006 een beslissing heeft genomen. Het loutere feit dat het bestreden besluit identiek is aan het ontwerpbesluit van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, is niet van aard om anders te oordelen." (RvS, Van Campenhout, nr. 205.820 van 25 juni 2010)

20.

Er kan in casu niet ernstig betwist worden dat verzoekers vooraleer de hoorzitting plaatsvond, kennis hadden van het verslag van de PSA. Bovendien legden verzoekers naar aanleiding van het verslag van de PSA een aanvullende nota neer. Zij bevestigen dit in hun verzoekschrift:

"Quid met de partij, in casu dus verzoekers, die (1) expliciet om een hoorzitting heeft verzocht, (2) zich bovendien de moeite heeft getroost om kennis te nemen van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar, (3) verder in een "nota" (of "memorie") nuttige opmerkingen en cruciale legaliteitsbezwaren formuleert om een voor hem ongunstige beslissing te neutraliseren en (4) ten slotte al deze elementen eveneens expliciet ter sprake brengt tijdens de hoorzitting?"

Er valt dan ook niet in te zien op welke manier de hoorplicht zoals omschreven in artikel 4.7.23. §1 VCRO geschonden is.

Tussenkomende partij vindt hiervan bevestiging in de rechtspraak van Uw Raad:

"Uit de niet betwiste gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 januari 2012 kennis heeft genomen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij aan de verzoekende partij de mogelijkheid verleende om te "repliceren" op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en dat de verzoekende partij per mailbericht van 11 januari 2012 en 1 februari 2012 een repliek heeft geformuleerd. Uit deze gegevens blijkt derhalve dat de verzoekende partij op nuttige wijze haar opmerkingen met betrekking tot het beroepschrift heeft kunnen toelichten op de hoorzitting en haar opmerkingen met betrekking tot het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar schriftelijk heeft kunnen toelichten.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgen die aan haar argumenten is gegeven door de verwerende partij, impliceert geen schending van artikel 4.7.23, § 1 VCRO, noch een schending van het beginsel van de hoorplicht." (RvVb, nr. A/2012/0502 van 28 november 2012)

21.

Zelfs in het onmogelijke geval Uw Raad effectief van mening zou zijn dat de aangehaalde bepalingen geschonden zouden zijn, moet worden vastgesteld dat verzoekers geen belang hebben om dit middel op te werpen. Het middel is in dat geval dan ook onontvankelijk.

Er kan immers geen twijfel over bestaan dat de Deputatie bij het nemen van haar besluit wel degelijk heeft rekening gehouden met de aanvullende argumentatie van verzoekers.

Het gegrond bevinden van dit middel kan dan ook nooit leiden tot het gegeven dat de Deputatie de verkavelingsvergunning moet weigeren.

Het tweede middel is dan ook onontvankelijk, minstens ongegrond.

...

4.

In haar wederantwoordnota herhalen de verzoekende partijen in essentie hun eerder ingenomen standpunt.

Beoordeling door de Raad

1.

De motiveringsplicht, al dan niet in samenhang met de zorgvuldigheids- en hoorplicht, mag niet zo begrepen worden dat de verwerende partij, als vergunningverlenend bestuursorgaan in graad van administratief beroep, alle opgeworpen beroepsgrievens dient te beantwoorden. Bij de weerlegging van de door de beroeper opgeworpen grieven kan de verwerende partij zich evenwel niet bedienen van algemeenheden en louter stijlformules doch dient haar motivering op dit punt concreet en pertinent te zijn.

De Raad stelt vast de verzoekende partijen in het kader van het administratief beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten een met hun huidige derde middel vergelijkbare grief hebben geformuleerd. Zonder in deze een uitspraak te willen doen over de ontvankelijkheid, dan wel de gegrondheid van het derde middel, stelt de Raad vast dat de verwerende partij, zoals hoger reeds geciteerd, de nochtans omstandig uiteengezette grieven van de verzoekende partijen op dit punt als volgt weerlegt:

‘ ...

Het op 23.03.2012 gewijzigd art. 4.7.14/1 §2 van de VCRO bepaalt dat er geen milieueffectrapport over het project hoeft te worden opgesteld als de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, zijn gemachtigde of de gemeentelijke administratie oordeelt dat een toetsing aan de criteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, uitwijst dat het voorgenomen project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu.

In casu heeft de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar deze toetsing uitgevoerd en in de vergunningsbeslissing geoordeeld dat het voorgenomen project niet onderhevig is aan de project-MER-plicht. De gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar is bevoegd voor deze toetsing en heeft deze afdoende uitgevoerd. In graad van beroep wordt deze screening dan ook aanvaard.

Het verloop van de procedure in eerste aanleg is bovendien correct verlopen. De opmaak van een specifieke screeningsnota door de initiatiefnemer is niet verplichtend gesteld, niet in de VCRO en evenmin in het besluit betreffende de dossiersamenstelling. De verplichting tot het bijvoegen van een screeningsnota volgt evenmin uit artikel 4.7.14/1, §1 VCRO dat louter de gevolgen bepaalt 'als de vergunningsaanvraag een project-MER-screeningsnota' omvat, maar niets toevoegt aan de lijst van verplicht toe te voegen documenten. Omdat voor het project geen milieueffectrapport moet worden opgemaakt, is de verkavelingsaanvraag derhalve ontvankelijk en volledig.

Zowel de vergunningverlenende overheid als het publiek beschikte op het ogenblik van inzage van het dossier tijdens het openbaar onderzoek over voldoende informatie o.a. met betrekking tot de kenmerken van het project en kenmerken van de milieueffecten. Die milieueffecteninformatie in het dossier heeft er tevens toe geleid dat de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar een toetsing van het project aan alle relevante screeningscriteria heeft kunnen maken. De wetgeving voorziet niet dat deze screening voor het openbaar onderzoek dient te worden uitgevoerd. De bepalingen inzake het openbaar onderzoek zijn bijgevolg niet geschonden.
...'

2.

Nog los van de vaststelling dat de verwerende partij verwijst naar artikel 4.7.14/1, §1 VCRO, wat enigszins onzorgvuldig kan genoemd worden aangezien vermelde bepaling niet van toepassing was (dit artikel is immers pas met het besluit van de Vlaamse regering van 1 maart 2013 “*inzake de nadere regels van de project-m.e.r.-screening*” in werking getreden op 29 april 2013 en is bovendien enkel van toepassing op aanvragen verzonden na deze datum van inwerkingtreding), kan de weerlegging van verwerende partij niet volstaan als concrete, pertinente en dus afdoende repliek op de grieven van de verzoekende partijen.

De verwerende partij diende de kritiek van de verzoekende partijen integendeel uitdrukkelijk te ontmoeten en aan te duiden waarom zij van oordeel was dat de procedure in eerste administratieve aanleg correct was verlopen en waarom de door de verzoekende partijen opgeworpen formele grieven bijgevolg dienden afgewezen te worden. De omstandigheid dat het publiek tijdens het openbaar onderzoek naar het oordeel van de verwerende partij over de nodige informatie beschikte over de kenmerken van het project en de kenmerken van de milieueffecten, is in deze context irrelevant. Dit nog los van het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat het aanvraagdossier eerder summier is gestoffeerd aangezien het behoudens het aanvraagformulier voor een verkavelingsvergunning immers enkel de plannen bevat.

3.

De verwerende partij kon de kritiek van de verzoekende partijen naar aanleiding van hun administratief beroep niet zonder meer van de hand doen door in essentie uitsluitend (vast) te stellen dat de procedure in eerste aanleg correct was verlopen zonder concreet aan te duiden op welke gronden zij tot deze vaststelling komt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Overige middelen

De overige middelen worden niet onderzocht aangezien dit niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Chris CLAES is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 22 november 2012, waarbij aan de tussenkomende partij de verkavelingsvergunning wordt verleend overeenkomstig de voorgebrachte plannen en onder de in eerste aanleg opgelegde voorwaarden voor het verkavelen van een terrein in 13 kavels waarvan 12 loten in functie van woningbouw en 1 lot in functie van een distributiecabine gelegen op een terrein te 2900 Schoten, Gazellendreef, Klamperdreef en Spechtendreef zn en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummers 110 P, 110 M 6, 110 N 7, 111 B 3, 111 F 4, 110 N, 110 H5 en 110 L 6
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partijen en dit binnen een vervaltermijn van vier maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 550 euro, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 11 oktober 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van

Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER